

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Paris'te Balay1

Roman

H.Sisters Planet

JOJO MOYES

**Jojo Moyes'in merakla beklenen kitabı
Ardında Bıraktığın Kadın'la tanışmak için
küçük bir başlangıç.**

Âşıklar şehri Paris'te yeni evli iki çift...

Genç ve güzel Liv, 2002 yılında zengin ve çekici bir mimar olan David'le evlenir. Rüya gibi bir balayı geçirme hayaliyle Paris'e gelseler de beklenmedik bir sorun evliliklerini daha ilk günden sorgulamalarına yol açar. Acaba aralarındaki büyük aşk onları bir arada tutmaya yetecek midir?

1900'lerin başında ünlenen ressam Édouard Lefèvre, tabloları için kendisine modellik yapan Sophie'ye âşık olur. Bir kadına bağlanmayı daha önce asla aklından geçirmemiş olsa da Sophie'nin, hayatının kadını olduğuna inanıp ona evlenme teklif eder. Ancak genç Sophie kısa bir süre sonra evlilik hayatının beklediğinden çok daha farklı olduğunu, aşkı için büyük fedakârlıklarda bulunması gerektiğini anlar...

Farklı yüzyıllarda yaşanan kadın erkek ilişkilerini, sevgiyi ve evliliği anlatan *Paris'te Balayı*, büyük aşkların ölümsüz olduğunu kanıtıyor.

"Mutlaka etrafınızdaki insanlara da okutmak isteyeceğiniz sınırsız bir kısa roman. Moyes karizmatik, inatçı ve hayattan ne beklediğini bilen karakterler yaratıyor."

Independent on Sunday

"*Paris'te Balayı* kahkahalar attırıyor, yoğun hislerle gülümsetiyor ve bir bebek gibi ağlatıyor."

Closer

www.pegasusyayinlar.com

ISBN 978-605-343-256-3

Pegasus Yayınları: 896
Bestseller Roman: 382

PARİS'TE BALAYI
JOJO MOYES
Özgün Adı: Honeymoon in Paris

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2014
ISBN: 978-605-343-358-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Jojo Moyes, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Curtis Brown Group Limited' dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve
metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan
fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla
kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JOJO MOYES

Paris'te Balayı

H.Sisters Planet

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta,
yoksullukta ve bollukta, ölüm bizi ayırana kadar..."

I

Paris, 2002

Liv Halston, Eyfel Kulesi'nin parmaklıklarına sımsıkı tutunup ıslıl ıslıl parlayan tel örgülerin arasından Pariş'e bakarken kendisi kadar korkunç bir balayı geçiren başka biri daha olabilir mi acaba, diye düşünüyordu.

Etrafındaki turist aileler manzarayı görünce heyecanla bağışıyor ya da kayıtsız güvenlik görevlisinin gözleri önünde tellere yaslanıp fotoğraflarını çeken arkadaşlarına poz veriyorlardı. Batı yönünden öfkeli fırtına bulutları yaklaşıyordu. Sert esen rüzgâr da kulaklarını uyuşturmuştu.

Biri kâğıttan bir uçak fırlatmıştı ve Liv uçağın kıvrılarak aşağıya doğru süzülüp gittikçe ufalarak gözden kaybolmasını izledi. Kocası aşağıda, görkemli

Hausmann Bulvarı'nın, küçük bahçelerin, mükemmel biçimde düzenlenmiş parkların ve Seine Nehri'nin nazik dalgalarla titreşen kıyısının yakınlarında bir yerdeydi. David balayının daha ikinci gününde, çok üzgün olmakla birlikte, o sabah biriyle iş görüşmesi yapması gerektiğini söylemişti. Dilinden düşürmediği, şehrin bir ucundaki binayla ilgili bir işti bu. Ve yalnızca bir saat sürecekti. Geç kalmayacaktı. Sorun olmazdı, değil mi?

Liv de ona, giderse bir daha dönmesine gerek olmadığını söylemişti.

David ilk başta Liv'in şaka yaptığını sanmıştı. Liv de onun şaka yaptığını düşünüyordu. Kocasını tedirgin bir şekilde gülümseyerek, "Liv, bu önemli bir konu," demişti.

Liv, "Balayımız da öyle," diye yanıtladı. Sanki birbirlerini ilk defa görüyorlarmış gibi bir ifadeyle bakışmışlardı o anda.

"Aman Tanrım. Aşağıya inmeliyim." Beline sardığı çantası ve kızıl saçlarıyla Amerikalı bir kadın, Liv'in birkaç santim ötesinden geçerken suratını buruşturmuştu. "Yüksek yerler bana göre değil. Gıcırdadığını hissettin mi?"

"Ben bir şey hissetmedim," dedi Liv.

"Kocam da senin gibi. Çok soğukkanlı. Bütün gün burada kalabilir. O lanet asansörle yukarı çıkarken sinirlerim gerilmeye başlamıştı zaten." Kadın pahalı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

makinesiyle azimle fotoğraf çeken sakallı bir adama baktı ve ürperip parmaklıklara tutunarak asansöre doğru yürüdü.

Eyfel Kulesi çikolata tonunda kahverengiye boyanmıştı. Böylesine zarif bir yapı için tuhaf bir renkti. Fikrini David'e söylemek için tam dönüyordu ki onun orada olmadığını hatırladı. David ona bir haftalığına Paris'e gitmeyi teklif ettiği andan beri hayaller kurmaya başlamıştı. Sarmaş dolaş bir halde, büyük ihtimalle akşam saatlerinde birlikte Işıklar Şehri'ne bakacaklardı. Liv mutluluktan sarhoş olduğunu düşünüyordu. David de ona tıpkı evlenme teklifi ettiğinde baktığı gibi bakacak, Liv dünyanın en şanslı kadını olduğunu düşünecekti.

Ancak cuma günü Londra'da çok önemli bir toplantıya katılması gerekince o bir hafta, beş güne düşmüştü. Ve bu beş günün ikinci gününde çok önemli bir toplantı daha çıkmıştı. Liv şimdi gözleriyle aynı renk olduğu için aldığı ve David'in de gözünden kaçmayacağını düşündüğü yazlık elbisesinin içinde, kararan ve çiselemeye başlayan gökyüzünün altında titreyerek bekliyor, lisede öğrendiği Fransızcasıyla bir taksi çağırıp otele mi gitmeli yoksa bu moralle uzun ve yorucu bir tren yolculuğuna katlanıp Londra'ya mı dönmeli diye düşünüyordu. Sonra asansör kuyruğuna girdi.

"Sen de mi seninkini burada bırakıyorsun?"

"Neyimi?"

Amerikalı kadın yanı başında duruyordu. Gülümseyip Liv'in ışıltılı alyansını işaret etti. "Kocanı."

"O... o burada değil. Bugün bir işi çıktı."

"Ah, iş gezisine mi geldiniz? Ne güzel. O işlerini hallederken sen de gezip hoşça vakit geçirirsin." Kadın güldü. "Çok iyi yapıyorsun tatlım."

Liv son defa Champs-Élysées'ye bakarken midesine bir sancı saplandı. "Evet," dedi. "Çok hoş vakit geçiriyorum gerçekten de."

"Tanımadan apar topar evlenmek yavaş yavaş pişmanlığa götürür..." Arkadaşları onu uyarmıştı. Bunu şakayla karışık söylemişlerdi ama David ona evlenme teklif ettiğinde birbirlerini yalnızca üç ay on bir gündür tanıdıkları için Liv o şakanın altındaki imayı da sezmişti.

Gösterişli bir düğün istememişti. Bunu yaparsa annesinin yokluğu kara bir bulut gibi üzerine çökerdi. Böylece David'le birlikte Roma'ya uçup Condotti Caddesi'ndeki ufak ama inanılmaz derecede pahalı bir tasarımcıdan beyaz bir elbise almışlardı. David parmağına nikâh yüzüğünü takana kadar da düğün töreninde söylenenlerin tek kelimesini dahi anlayamamıştı. Düğünü organize eden ve şahitlerden biri olan David'in arkadaşı Carlo, Liv'in onurlu, itaatkâr bir eş olacağına ve David'in başka kadınlarla birlikte olma isteğine saygı göstereceğine yemin ettiğini söyleyerek Liv'e takılmıştı.

Liv tam yirmi dört saat boyunca buna gülmüştü. Doğru bir şey yaptığını biliyordu. David'le tanıştığı andan beri biliyordu. Babası gazetelere hüznle bakıp üzüntüsünü içten kutlamalarla maskeleyemeye çalıştığında da biliyordu. Kendisi o güne dek evlilik hayalleri kurmamış olsa da babasının kurmuş olabileceğini fark ettiğinde biraz suçluluk duymuştu. Birkaç parça eşyasını David'in evine taşıdığına da doğru bir şey yaptığını biliyordu. Thames Nehri'nin yanı başındaki şeker fabrikasının tepesindeki cam yapı, David'in ilk tasarımlarından ve yapılarından biriydi. Düğünü ile balayı arasındaki altı hafta boyunca her sabah Liv gökyüzünün çevrelediği cam evde uyanıyor, uyuyan kocasına bakıp birlikte iyi bir çift olduklarını düşünüyordu. Bazı tutkular gerçekten de karşı konulamayacak kadar büyüktü.

"Biraz şey hissetmiyor musun... Ne bileyim, ondan bir hayli gençsin." Jasmine bacağına mutfak lavabosuna yaslanmış ağda yapıyordu. Liv de masanın başında oturduğu yerden onu izlerken ithal sigara içiyordu. David sigaradan hoşlanmazdı. Bu yüzden Liv bir yıl önce sigarayı bırakacağına söz vermişti. "Pek hoş bir şey söylemediğimin farkındayım ama biraz düşünmeden hareket ediyorsun sanki. İddiayı kaybedince saçlarını kestirmen ya da işini bırakıp dünyayı dolaşmaya başlaman gibi."

"Bunu yapan tek kişi ben miyim sanki?"

“Bu ikisini aynı gün içinde yapan tanıdığım tek kişi sensin. Bilmiyorum Liv... her şey çok çabuk geliyor.”

“Ama doğru şeyi yaptığımı hissediyorum. Birlikte çok mutluyuz. Beni üzecek ya da kızdıracak bir şey yapacağını da sanmıyorum. O...” Liv duman halkasını floresan lambaya doğru üfledi. “Mükemmel biri...”

“Kesinlikle çok hoş biri. Ben yalnızca senin evlenmesine inanamıyorum. Aramızda evlenmeyeceğine dair yemin eden tek kişi sendin.”

“Biliyorum.”

Jasmine ağda kâğıdını çekti ve korkunç bir acıyla yüzünü buruşturdu. “Ah, lanet olsun. Çok acıdı... Ama David gayet formunda. O ev de harika. Şu delikten çok daha iyi olduğu kesin.”

“Onunla birlikte uyandığımda şu gösterişli dergilerden birinden fırlamışım gibi hissediyorum. Her şey yerli yerinde. Kendi eşyalarımı götürmeye bile gerek duymadım. Keten çarşafı bile var, düşünsene. Gerçek keten.” Liv sigarasından bir nefes daha üfledi. “Ketenden yapılmış!”

“Evet. Peki, o keten çarşafı kim ütüleyecek?”

“Ben ütülemeyeceğim tabii ki. Temizlikçisi var. O işleri benim yapmam gerekmiyormuş. Benim düzensiz bir kadın olduğumu biliyor. Hatta yüksek lisans yapmamı istiyor.”

“Yüksek lisans mı?”

“Boş boş oturmak için fazla zeki olduğumu düşünüyor.”

“Bu da seni ne kadar tanıdığını gösteriyor.” Jasmine bacağında alınmamış kıl kalmış mı diye görmek için bileğini çevirdi. “Yapacak mısın peki?”

“Bilmiyorum. Onun evine taşınmak, evlilik ve diğer her şey yeterince vaktimi alıyor şu sıralar. Önce kendimi evlilik fikrine alıştırmalıyım.”

“Birinin karısı olmaya...” Jasmine muzip bir ifadeyle sırıttı. “Aman Tanrım. Sana *karıcığım* diyecek.”

“Dalga geçme. Bu fikir hâlâ ürkütüyor beni.”

“Karıcığım!”

“Yeter!”

Jasmine bunu defalarca tekrar edince Liv havluyu ona fırlattı.

Liv döndüğünde David oteldeydi. Otele yürümeye karar vermişti ve gökyüzü yarılırcasına yağmur yağdığı için sırlıklam olmuş, elbisesi ıslak bacaklarına yapışmıştı. Resepsiyona yürüdüğünde görevlinin ona, daha balayında kocası iş toplantısına giden bir kadına bakıyormuş gibi imalı bir bakış attığına yemin edebilirdi.

Liv odaya girdiğinde David telefonda konuşuyordu. Dönüp Liv'e baktı ve konuşmasını yarıda kesti. "Neredeydin? Seni merak ettim."

Liv ıslak hırkasını çıkarıp dolaptan bir askı aldı. "Eyfel Kulesi'ne gittim. Sonra da yürüyerek döndüm."

"Sırılsıklam olmuşsun. Hemen banyoyu hazırlayayım."

"Banyo yapmak istemiyorum." Aslında istiyordu. Dönüş yolu boyunca banyo yapmaktan başka bir şey düşünmemişti.

"O zaman çay söyleyeyim."

David oda servisini aramak için ahizeyi kaldırdığında Liv dönüp banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Kapı kapandıktan çok sonra bile David'in arkasından bakakaldığının farkındaydı. Neden işi inada bındırdığını kendisi de bilmiyordu. Döndüğünde kaçardıkları günü telafi etmek için ona iyi davranacağını planlamıştı oysa. Ne de olsa sadece bir toplantıydı. Zaten Londra'yı baştan başa gezerken önünden geçtikleri modern cam ve çelik yapıların geçmişi ve tasarımıyla ilgili David'in ona bilgiler verdiği ilk buluşmalarında onun nasıl biri olduğunu anlamıştı.

Ama otel odasının kapısından içeri girer girmez bir şey olmuştu. David'in telefonda konuştuğunu görüp yine bir iş görüşmesi yaptığını anlaması iyi niyetini yerle bir etmişti. Beni merak etmiyordun, diye düşünüp öfkelenmişti. *Yeni binanın girişi için ne kalınlıkta cam*

kullanacağınızı ya da çatı kolunun ekstra havalandırma şaftını taşıyıp taşımayacağını konuşuyordun kesin.

Sıcak suyu açıp otelin pahalı banyo köpüğünü içine doldurdu ve küvete girip kendini sıcak suya bırakırken derin derin iç geçirdi. Birkaç dakika sonra David kapıyı çalıp içeri girdi.

“Çayını getirdim,” dedi ve fincanı mermer küvetin kenarına bıraktı.

“Teşekkürler.”

Liv gitmesini beklediye de David kapağı kapalı klozete oturdu ve öne eğilip onu izledi.

“*La Coupole*’da yer ayırttım.”

“Bu gece için mi?”

“Evet. Sana söylemiştim. İnanılmaz duvar resimleri olan restoran...”

“David, ben gerçekten çok yorgunum. Çok yürüdüm. Bu gece dışarı çıkmak istediğimden emin değilim.” Konuşurken David’in yüzüne bakmıyordu.

“Başka bir gece için rezervasyon yaparlar mı bilmiyorum.”

“Özür dilerim. Ben odaya bir şeyler söyleyip uyunmak istiyorum.”

Neden böyle davranıyorsun, diye içinden kendini azarladı. Neden balayının kötü geçmesi için özellikle çabalıyorsun?

“Bak. Bugün için çok özür dilerim, tamam mı? Aylardır Goldstein’larla bir görüşme ayarlamaya çalışıyordum. Paris’te olduklarını öğrendim ve sonunda tasarımlarımı görmeyi kabul ettiler. Sana hep bahsettiğim binayla ilgili bu Liv. Şu büyük olanı. Sanırım hoşlarına da gitti.”

Liv suyun altında pembe ve parlak görünen ayak parmaklarına baktı.

“İyi geçtiğine sevindim.”

Sessizlik içinde oturdular.

“Bundan nefret ediyorum. Seni mutsuz görmekten nefret ediyorum.”

Liv başını kaldırıp ona, mavi gözlerine, her zaman biraz dağınık görünen saçlarına ve başını ellerine yaslama tarzına baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra elini uzattı ve David de onu tuttu.

“Bana bakma sen. Aptallık ettim. Haklısın. O bina-
nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Gerçekten de öyle Liv. Başka bir şey olsa seni bırakmazdım. Aylardır bu proje üzerinde çalışıyorum. Hatta yıllardır. Onlara kabul ettirmeyi başarırsam ortaklık sağlanacak. Sonunda adımı duyuracağım.”

“Tamam, yemeği iptal etme. Gideriz. Banyo yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissederim. Sonra da yarın için plan yaparız.”

David parmaklarını onun parmaklarına kenetlemişti. Köpükler yüzünden ellerinin kaymasını engelleyemiyorlardı.

“Aslında bir şey daha var; yarın proje müdürüyle görüşmemi istiyorlar.”

Liv olduğu yerde kalmıştı.

“Ne?”

“Yarın onu özel olarak buraya getirtiyorlar. Royal Monceaux’daki suitlerinde görüşmek istiyorlar. Ben onlarla görüşürken sen de otelin spa’sına gidersin. Harika olabilir.”

Liv ona baktı.

“Sen ciddi misin?”

“Evet. Fransız *Vogue*’un en iyisi seçilmiş...”

“Ben o lanet spa’dan bahsetmiyorum!”

“Liv, bu gerçekten ilgilendikleri anlamına geliyor. Bu durumdan faydalanmalıyım.”

Konuştuğunda Liv’in sesi tuhaf biçimde boğuk çıkmıştı. “Beş gün. Balayımız zaten beş gün, David. Bir hafta bile değil. Toplantı yapmak için yetmiş saat bekleyemeyecekler mi yani?”

“Goldsteinlardan bahsediyoruz Liv. Milyarderler böyle çalışır. Onların düzenine ayak uydurmaktan başka çaremiz yok.”

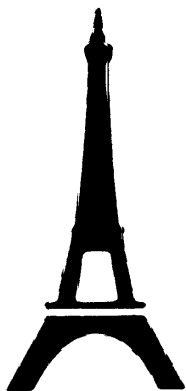
Liv ayaklarına, bir sürü para verdiği pedikürlü tırnaklarına baktı ve ayaklarının yenecek kadar güzel göründüğünü söylediğinde manikürcüyle birlikte nasıl da kahkahalarla güldüğünü anımsadı.

“Lütfen git David.”

“Liv. Ben...”

“Beni yalnız bırak.”

David klozetten kalkarken Liv ona bakmadı. Banyonun kapısı kapanırken Liv gözlerini kapatıp en ufak bir ses duymayınca kadar sıcak suyun içine daldı.

II

Paris, 1913

“Bar Tripoli’ye gitmeyelim.”

“Hayır.”

İriyarı bir adam olmasına karşın Édouard Lèfevre bazen cezalandırılacağını öğrenen küçük bir çocuk gibi davranabiliyordu. Acı dolu bir ifadeyle bana bakıp yanaklarını şişirdi. “Lütfen bu gece olmasın Sophie. Başka bir yere gidip yemek yiyelim. Maddi endişeden uzak bir akşam geçirelim. Daha yeni evlendik! Bu bizim *lune de miel*’imiz!”¹ Elini kayıtsızca bar tabelasına doğru savurdu.

¹ (Fr.) Balayı.

Katlayıp paltomun cebine koyduğum faturaları ona gösterdim. "Sevgili kocacığım, maddi endişeden uzak bir akşam geçiremeyiz. Çünkü yemek yiyecek paramız bile yok."

"Ama Galerie Duchamps'tan gelen..."

"Kiraya verdik. Yazdan beri ödeme yapamıyorduk, unuttun mu?"

"Peki kavanozdaki para?"

"İki gün önce herkese kahvaltı ısmarladığında Ma Bourgogne'a verdik."

"O düğün kahvaltısıydı! İnsanlara Paris'e döndüğümüzü bir vesileyle bildirmek istedim." Édouard bir süre düşündü. "Mavi pantolonumdaki paraya ne oldu?"

"Dün gece harcadık."

Édouard ceplerini kontrol etti ve yalnızca tütün kesesini buldu. Öyle hüzünlü bakıyordu ki neredeyse gülecektim.

"Cesaretini topla Édouard. O kadar da kötü olmayacak. İstersen gidip arkadaşlarından borçlarını ödemelerini isteyebilirim. Senin karışman gerekmiyor. Bir kadını reddedebileceklerini sanmıyorum."

"Sonra gidecek miyiz?"

"Evet gideceğiz." Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Ve gidip bir şeyler yiyeceğiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben artık yemek yemek istemiyorum,” diye homurdandı. “Paradan konuşmak iştahımı kapatıyor.”

“Yemelisin Édouard.”

“Neden böyle olduğunu anlamıyorum. Bizim *lune de miel*’imiz bir ay sürecekti. Aşktan başka hiçbir şey düşünmeyecektik! Sosyetik bir tanıdığımıza sordum, bu tür konularda çok bilgilidir. Eminim şurada bir yerde biraz para... Ah, dur biraz. Laure geldi. Laure! Gel de karımla tanış!”

Bayan Édouard Léfèvre olduğum o üç haftada, hatta önceki birkaç ayda yeni kocamın borçlarının resim yeteneğinden çok daha büyük olduğunu gördüm. Édouard tanıdığım en cömert adamdı ama bu cömertliğini destekleyecek finansal gücü pek yoktu. Resimlerini, Academie Matisse’deki arkadaşlarını imrendirecek bir hızla satıyordu ama resimlerin karşılığında nakit para istemeye tenezzül etmediğinden yırtık pırtık faturaları birikip duruyordu. Böylece Mösyö Duchamp, Mösyö Bercy ve Mösyö Stiegler duvarlarını onun eşsiz resimleriyle donatıp karınlarını da doyurabilirken Édouard haftalarca ekmek, peynir ve kuru etle beslenmek zorunda kalıyordu.

Finansal durumunu öğrendiğimde dehşete düşmüştüm. Parasız olduğu için değil, Édouard’la tanıştığımdaya zengin bir adam olmadığını anlamıştım zaten, ancak o sözde arkadaşlarının ona karşı davranışlarına aldırma-

dığı için dehşete düşmüştüm. Ona para vereceklerini söyledikleri halde asla vermiyorlardı. Édouard'ın onlara içki ısmarlayıp ikramlarda bulunmasını kabul ediyor, karşılığını neredeyse hiç vermiyorlardı. Édouard arkadaşlarına içki, kadınlara yemek ısmarlayan, herkesin iyi vakit geçirmesini isteyen bir adamdı. Ve hesap geldiğinde de nedense masada kalan son kişi olurdu.

Hesaplarını kontrol ettiğimde, “Benim için arkadaşlık paradan daha önemli,” demişti.

“Seni takdir ediyorum sevgilim. Ama ne yazık ki arkadaşlık karın doyurmuyor.”

Édouard gururla, “Ben bir iş kadınıyla evlenmişim meğer!” diye haykırdı. Düğünümüzü takip eden günlerde ona işimin insanların cildindeki çibanları temizlemek olduğunu söylesem yine de benimle gurur duyardı herhalde.

İçeride kim var diye görmek için Bar Tripoli'nin penceresinden baktım. Döndüğümde Édouard bir kadınla konuşuyordu. Bu çok da sıra dışı bir durum değildi; kocam beşinci ve altıncı bölgelerdeki herkesi tanırdı. Biriyle selamlaşmadan, sigara alışverişinde ve iyi dileklerde bulunmadan yüz metre yürüyemezdik. “Sophie!” dedi. “Gel! Laure LeComte'la tanışmanı istiyorum.”

Bir an tereddüt ettim. Kırmızı yanaklarından ve gece ayakkabılarından Laure LeComte'un bir *fille de rue*² olduğu belliydi. İlk tanıştığımız zamanlar Édouard bana onları model olarak kullandığını söylemişti. Vücutlarını açıkça sergileyebiliyorlardı. Belki de beni, yani karısını, onlardan biriyle tanıştırmak istemesine şaşırmıştım. Ama Édouard'ın geleneksel toplum kurallarını çok da umursamadığını öğrenmiştim. Onları sevdiğini, hatta onlara saygı gösterdiğini biliyordum ve benim farklı olduğumu düşünmesini istemedim.

“Sizinle tanıştığımıza sevindim Matmazel,” dedim. Elimi uzattım ve saygı göstermek için onunla sizli bizli konuştum. Parmakları öyle yumuşaktı ki onları gerçekten tutup tutmadığımı kontrol etme ihtiyacı duydum.

“Laure birkaç defa bana modellik yaptı. Mavi koltuktaki kadın resmini anımsıyor musun? Hani senin çok sevdiğin... O Laure işte. Harika bir modeldir.”

“Çok naziksiniz Mösyö Lèfevre,” dedi Laure.

Ben de içtenlikle gülümsedim. “O resmi biliyorum. Çok güzeldi.”

Kadın kaşını hafifçe kaldırdı. Sonradan düşününce muhtemelen başka kadınlardan pek sık övgü almadığını tahmin ettim. “Muhteşem bir çalışma olduğunu düşünmüştümdür hep.”

2 (Fr.) Sokak kadını.

“Muhteşem. Sophie çok haklı. O resimde gerçekten de muhteşem görünüyorsun,” dedi Édouard.

Laure onunla dalga geçip geçmediğimi anlamak istercesine bir bana bir kocama bakıyordu.

“Kocam benim resmimi ilk yaptığımda yaşlı bir kız kurusundan farksızdım,” dedim onu rahatlatmak için. “Çok ciddi ve haşın bir ifadem vardı. Édouard odun gibi durduğumu söylemişti sanırım.”

“Öyle bir şey söylememiştir.”

“Ama öyle düşündün.”

“Berbat bir resimdi,” diye hak verdi Édouard. “Ama bütünüyle benim hatamdı.” Bana döndü. “Hem artık istesem de senin resmini berbat yapmam mümkün değil.”

Ona baktığımda hâlâ biraz kızarıyordum. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra bakışlarımı çevirdim.

“Sizi tebrik ederim Madam Lèfevre. Çok şanslı bir kadınsınız. Ama kocanız kadar şanslı olmadığınız belli.”

Başıyla önce beni, sonra Édouard'ı selamlayıp eteğini ıslak kaldırımdan korumak için hafifçe kaldırarak uzaklaştı.

Laure'un arkasından bakarken, “Herkesin içinde bana öyle bakma,” diye çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Édouard, “Ama hoşuma gidiyor,” dedi ve kendinden gayet memnun bir ifadeyle sigarasını yaktı. “Çok alımlı bir ten rengin var.”

Édouard, tütüncü dükkânında konuşmak istediği bir adamla karşılaşınca onu oraya gönderdim. Ben de Bar Tripoli’ye girip birkaç dakika barda durdum ve her zamanki köşesinde duran Mösyö Dinan’ı izledim. Bir bardak su istedim ve içtikten sonra barmenle biraz lafladım. Sonra Mösyö Dinan’ın yanına gidip şapkamı çıkartarak onu selamladım.

Başımı kaldırıp baktı. Kim olduğumu anlaması birkaç saniyesini aldı. Beni ancak saçımdan tanıdığına karar verdim. “Ah Matmazel, nasılsınız? Çok serin bir akşam, değil mi? Édouard iyi mi?”

“Çok iyi Mösyö, teşekkürler. Ama sizinle özel bir konu konuşmak istiyordum.”

Adam masaya baktı. Bunun üzerine sağ yanındaki kadın da ona sert bir bakış attı. Karşısındaki adam yanındakiyle hararetili bir sohbete daldığı için onu fark etmemişti. “Sizinle konuşabileceğim özel bir konu olduğunu sanmıyorum Matmazel.” Konuşurken yanındaki kadına bakıyordu.

“Nasıl isterseniz Mösyö. Biz de burada konuşuruz. Bir resmin ödemesiyle ilgili basit bir konu... Édouard size *The Market at Grenouille* adlı yağlıboya bir resim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

satmıştı ve ona...” Bu sırada elimdeki kâğıda baktım. “...beş frank vereceğinize söz vermişsiniz. Borcunuzu şimdi öderseniz minnettar kalacaktır.”

Adamın yüzündeki keyifli ifade silindi. “Édouard’ın borçlarını siz mi topluyorsunuz?”

“Bu çok ağır bir ifade oldu Mösyö. Ben Édouard’ın finansal işlerini düzenlemeye çalışıyorum. Ve elimdeki bu senet yedi ay öncesinden kalma.”

“Finansal konuları burada, arkadaşlarımla yanında konuşacak değilim.” Adam öfkeyle bana sırtını döndü. Ama böyle bir tepkiyi bekliyordum.

“O halde siz müsait olana kadar burada beklerim Mösyö.”

Şimdi masadaki bütün gözler bana çevrilmişti ama kızarmamıştım. Ortada utanmamı gerektiren bir durum yoktu ortada. Ben St. Péronne’daki bir barda büyümüşüm ve 12 yaşından beri babamın içki servisi yapmasına yardım eder, erkekler tuvaletini temizler, sokak kadınlarının yüzünü kızartacak derecede müstehcen espriler duyardım. Mösyö Dinan’ın abartılı tepkisi beni pek de korkutmamıştı.

“Bütün gece beklersiniz o halde. Üzerimde o kadar para yok zaten.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kusura bakmayın Mösyö ama içeri girmeden önce bir süre barın önünde bekledim. Ve cüzdanınızın yeterince dolu olduğunu gözlerimle gördüm.”

Bunun üzerine adamlardan biri güldü. “Tedbirli gelmiş Dinan.”

Ama bu lafım Mösyö Dinan’ı daha fazla kızdırmaktan başka işe yaramadı.

“Kimsiniz siz? Ne hakla beni böyle küçük düşürsünüz? Bu işin Édouard’la bir ilgisi yok. O centilmenliğin doğasını bilir. Buraya böyle münasebetsizce gelip para isteyerek arkadaşını utandırmaz.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Hah! Şimdi hatırladım... Sen şu tezgâhtar kızsın. Édouard’ın La Femme Marche’ta çalışan kız arkadaşı. Sen Édouard’ın arkadaş çevresine nasıl ayak uydurabilirsin ki? Sen...” kelimeleri tükürür gibi söylüyordu. “Görgüsüzün tekisin.”

Adam bu sözün beni kıracağını biliyordu. Göğsümden yukarı doğru kızardığımı hissettim. “Haklısınız Mösyö, hakkını aramak görgüsüzlükse ben görgüsüzüm. Ama bir tezgâhtar bile Édouard’ın arkadaşlarının onun cömertliğinden nasıl faydalanmaya çalıştığını görebilir.”

“Ona ödeyeceğimi söyledim.”

“Yedi ay önce. Ödeyeceğinizi yedi ay önce söylemiştiniz.”

“Neden sizinle muhatap olayım ki? Ne zamandan beri Édouard'ın köpeği oldunuz?” Bu sözleri suratıma tükürür gibi söylemişti. Olduğum yerde donup kalmıştım. Sonra arkamdan Édouard'ın göğsünden yükselen sesini duydum. “Karıma ne dedin sen?”

“*Karın mı?*”

Döndüm. Kocamın bu kadar sert bir ifadeye büründüğünü daha önce hiç görmemiştim. “Sevimsiz olduğun kadar da sağırsın sanırım Dinan.”

“Onunla evlendin mi? Bu turşu suratlı kızla mı?”

Édouard'ın yumruğu öyle hızlı gelmişti ki görmemiştim bile. Sağ kulağımın yanından bir yerden gelip adamın yüzüne çarpmış, Dinan geriye doğru tökezlerken ayakları bir an yerden kesilmişti. Sandalyelerin arasına düşmüş, bacakları havaya kalkarken masayı ters yüz etmişti. Şarap şişesi kırılıp Medoc şarabı elbiselerine sıçrayınca kadınlar da çığlığı basmıştı.

Sonunda bar sessizliğe gömülmüş, kemancı müziği yarıda kesmişti. Ortam gerilmişti. Dinan gözlerini kırptırıp doğrulmaya çalıştı.

“Karımdan özür dile. Senden çok daha değerli biri o.” Édouard'ın sesi gürlüyordu.

Dinan bir şey tükürdü. Muhtemelen dışıydı. Yüzünü kaldırdığında çenesinin ortasından geçen ince, kırmızı

renkli çizgi göründü ve yalnızca benim duyduğumu sandığım kadar kısık bir sesle, “Fahişe,” diye mırıldandı.

Édouard gürlereyerek üzerine saldırdı. Dinan’ın arkadaşları da Édouard’a saldırıp omuzlarına, kafasına ve geniş gövdesine yumrukları yapıştırıyordu. Onlar sivrisinek gibi Édouard’ın üzerine üşüşürken Édouard da, “Ne cüretle karıma hakaret edersin!” diye gürlüyordu.

“Alçak herifler!” Döndüğümde Michel LeDuc’un başka birini yumrukladığını gördüm.

“Yeter artık beyler! Yeter!”

Bardakiler birbirine girmişti. Édouard kalktı ve paltosunu çıkaran bir adam gibi Dinan’ın arkadaşını omzundan atıp sırtına sandalyeyi indirdi. Tahta sandalyenin adamın sırtına çarpışını hem gördüm hem duydum. Şişeler tepemizde uçuşuyordu. Kadınlar çığlık atıyor, erkekler küfrediyor, müşteriler kapılara koşuyor, sokak çocuklarıysa kavgaya karışmak için içeri doluşuyordu. Ben de karmaşadan faydalandım. Eğilip homurdanan Dinan’ın ceketinden cüzdanını aldım. İçinden beş frank aldım ve yerine el yazısı faturayı koydum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, “Sana fatura yazdım,” diye bağırdım. “Édouard’ın resmini satmak istersen o faturaya ihtiyacın olacak. Ama tabii öyle bir şey yapman da aptallık olur.” Sonra kalktım. Ona bakınarak, “Édouard!” diye seslendim. “Édouard!” O gürültüde beni duyduğundan emin değildim.

Üzerime gelen şişeden korunmak için eğildim ve kalabalığın arasından Édouard'ın yanına gittim. Sokak kızları bir köşede durmuş ıslık çalıyordu. İşveren bağı-rıp ellerini çaresizlikle sallarken kavga sokağa taşmıştı ve masalar havada uçuşuyordu. Yumruklaşmayan bir tek adam bile yoktu. Bundan öyle keyif alır bir halleri vardı ki bunun bir kavga olduğundan kuşku duymaya başlamıştım.

“Édouard!”

Sonra piyanonun yanındaki köşede duran Mösyö Arnault'yu gördüm. “Ah. Mösyö Arnault!” diye haykı-rıp yanına gitmeye çalıştım. Yerde yatan insanlar ile ters dönmüş masaların üzerinden geçerken eteğimi kaldırdım. Arnault duvar kenarından ilerleyip kapıya ulaşmaya çalışıyordu. “İki karakalem resim! *Parktaki Kadınlar* mıydı? Hatırladınız mı?” Adam bana bakarken, “Édouard'a iki karakalem resmin parasını vermeniz gerekiyor,” dedim. Bir elimle başımı kollarken diğeriyle de cebimden faturaları çıkardım ve bir ayakkabıdan korunmak için eğildim. “İkisi için beş frank diyor burada, değil mi?”

Bir bira bardağı pencereye çarpıp camı paramparça ederken arkamızdan biri çığlık attı.

Mösyö Arnault'nun gözleri dehşetle bakıyordu. Arka tarafıma şöyle bir bakıp cebinden cüzdanını çıkardı. Banknotları cüzdanından öyle bir telaşla çıkardı ki fazla

para verdiğini sonradan fark ettim. “Al şunu!” dedi ve şapkasını kafasına sıkıca geçirip kapıya yöneldi.

İşte, meseleyi halletmiştik. On bir, hayır, on iki frankımız vardı. Şimdilik idare ederdi.

Tekrar, “Édouard,” diye seslendim ve etrafıma bakındım. Bir köşede tilki kürkü gibi kızıl bıyıklı bir adamın nafile yumruklarını savuşturup onu omuzlarından kavrayarak sarstığını gördüm. Koluna dokundum. Kocam bir an benim orada olduğumu bile unutmuş gibi boş bir ifadeyle bana baktı. “Parayı aldım. Gidelim.”

Ama sanki beni duymuyordu.

“Ciddiyim,” dedim. “Gitmeliyiz.”

Édouard adamı bırakınca adam duvardan kayarak indi ve parmağını ağzına götürüp dişleriyle ilgili bir şeyler söyledi. Bense Édouard’ı kolundan çekiştirip kapıya yönlendiriyor, kulağımda sesler yankılanırken dışarıdan içeriye giren adamların arasından ilerlemeye çalışıyordum. Kavganın sebebini bile bilmemeleri beni şaşırtmıştı.

“Sophie!” Édouard beni şiddetle kendine çekip yüzümün hemen yanından geçen sandalyenin bana çarpmasını engelledi. Sandalyenin havada süzülmesini bile hissetmiştim. Korkudan kendi kendime küfür ederken kocamın bunu duyduğunu fark edince kızardım.

Sonunda akşam karanlığına çıkabilmiştik. İnsanlar ellerini camlara yaslayıp içeriyi gözetliyor, uzaktan gelen haykırışlarla kırık cam sesleri kulaklarımıza doluyordu. Boş masaların yanında durup eteğimi yere bıraktım ve kırık cam parçalarından uzak durmaya çalıştım. Yanı başımızda kan içindeki bir adam sandalyeye oturmuş bir eliyle kulağını tutarken diğeriyle de dalgın dalgın sigarasını içiyordu.

“Eve gidelim mi artık?” dedim ve paltomu düzeltip gökyüzüne baktım. “Tekrar yağmur yağabilir.”

Kocam yakasını kaldırdı ve elini saçında gezdirip hafifçe iç geçirdi. “Evet,” dedi. “Evet, sanırım artık bir şeyler yiyebilirim.”

“Küfrettiğim için özür dilerim. Hanımefendilere yaraşır bir davranış değildi.”

Édouard elimi tutup, “Ben bir şey duymadım,” dedi.

Paltosunun omzuna yapışmış bir kıymık parçasını alıp attım. Kol kola girip *Panthéon*'a doğru ilerlerken jandarmanın siren sesi Paris çatılarında yankılanıyordu.

Paris'e iki yıl önce taşınmıştım ve La Femme Marché'ta çalışan bütün kızlar gibi ben de Beaumarchais Caddesi'nin arkasında kalıyordum. Evleneceğim için oradan ayrıldığımda bütün kızlar koridorda sıraya dizilmiş, tahta kaşıkla tavalara vurmuşlardı.

St. Péronne'da evlendik ve babam ortadan kaybolduğu için benimle kilisede ablamın kocası Jean-Michel yürüdü. Kocam çok cömert ve hoştu ve üç günlük kutlamalarda kusursuz bir damat gibi davrandı. Ama Kuzey Fransa'nın sıkıcı köylerinden kaçıp Paris'e döndüğümüzde ne kadar rahatladığını biliyordum.

Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Evlenmek şöyle dursun, birini sevebileceğim bile aklıma gelmezdi. Her ne kadar başkalarının yanında çok belli etmem de onu o kadar çok seviyordum ki benimle evlenmek istemese bile Édouard Lèfevre'nin yanında yaşamayı kabul ederdim. Aslında gelenekleri yerine getirecek zamanı da yoktu; bunun en son istediği şey olduğunu biliyordum.

Ama evlenmeyi o teklif etti.

Birlikteliğimiz henüz üç ayı bulmamıştı ki bir öğleden sonra Hans Lippmann, Édouard'ın stüdyo dairesini ziyarete geldi. Édouard çamaşırcısına parayı ödemeyi unuttuğu için ben de o sırada elbiselerimizi yıkıyordum. Mösyö Lippmann züppe bir adamdı ve beni gündelik kıyafetlerimle gördüğü için biraz utanmıştım. Stüdyonun içinde gezinip Édouard'ın son çalışmalarını hayranlıkla inceledi. Sonra da Édouard'la birbirimize ilk kez açıldığımız Bastille Günü'nde yaptığı resmin önünde durdu. Ben banyoda Édouard'm gömlek yakalarını çitilerken Lippmann'ın iç çamaşırlarımla

göründüğüm resmime bakmasından rahatsızlık duymamaya gayret ediyordum. Birkaç dakika kısık sesle konuştuklarında onları duyamadım ve sonunda merakıma yenik düştüm. Ellerimi kurulayıp stüdyoya geçtiğimde büyük pencerenin yanına oturup benim resmedildiğim tablolara baktıklarını gördüm. Mösyö Lippmann beni kısaca selamlayıp kendisine de modellik yapıp yapamayacağımı sordu. Tabii bunu giyinik olarak yapmamı istiyordu. Dediğine göre yüz hatlarımda ve açık ten rengimde cezbedici bir şeyler varmış. Lippman bunu söyledikten sonra Édouard'ın da kendisiyle hemfikir olup olmadığını sordu. Sonra da güldü.

Ancak Édouard gülmüyordu.

Tam da bu teklifi kabul ediyordum ki (bana den-giymişim gibi davranan birkaç sanatçıdan biri olduğu için Lippmann'ı seviyordum) Édouard'ın yüz ifadesini gördüm.

“Ne yazık ki Matmazel Bessette bu aralar çok meşgul.”

Kısa ve tuhaf bir sessizlik oldu. Lippmann bize neşeli bir bakış attı.

“Neden Édouard? Daha önce modellerimizi paylaşmadık mı? Sandım ki...”

“Hayır.”

Lippmann bir an yere baktı. “Sen öyle diyorsan öyle olsun Édouard. Sizinle tekrar karşılaştığıma sevindim

Matmazel." Şapkasının ucuyla beni selamlayıp gitti. Édouard onunla vedalaşmadı.

Ona sonradan, "Çok komiksin," dedim. Küvetteydi ve ben de arkasındaki mindere dizimi dayamış saçını yıkıyordum. Akşama kadar sessizdi. "Gözüm senden başkasını görmüyor, biliyorsun. Seni mutlu edecekse Mösyö Lippmann'ın karşısına rahibe kılığında çıkarım." Bir tas dolusu suyu saçına döküp köpüklerin akmasını izledim. "Üstelik o evli ve mutlu bir adam. Ve de bir centilmen."

Édouard hâlâ sessizdi. Sonra bütün vücudunu yana çevirince bir miktar su küvetin kenarından aktı.

"Bana ait olduğunu bilmeliyim," dedi. Öyle gergin, öyle acınası bir ifadeye bürünmüştü ki bir süre hiçbir şey söyleyemedim.

"Zaten seninim, seni şapşal." Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. Teni ıslaktı. "*La Femme Marche*'a geldiğin ilk günden beri, daha sonrasında beni görme bahanesiyle tekrar tekrar gelip on beş tane saçma sapan fular aldığın günden beri seninim." Onu tekrar öptüm. "Takunya giydiğim için beni küçümseyen Mistinguette, Paris'teki en güzel ayak bileklerine sahip olduğumu söylediğin andan beri seninim..."

Onu tekrar öptüm. Gözlerini kapattı. "Resmimi yaptığın andan ve kimsenin bana senin gibi bakmayacağına fark ettiğimden beri seninim. En iyi yanlarımı

yalnızca sen görüyormuşsun gibi geliyor. Olduğundan daha büyüleyici biriymişim gibi...”

Bir havlu aldım ve burnuyla gözlerini nazıkçe sildim. “Gördün mü? Korkacak bir şey yok. Tamamen seninim. Bundan kuşku duyman bile çok şaşırtıcı.”

Kocaman kahverengi gözlerini üzerime dikip kararlı bir ifadeyle bana baktı.

“Evlen benimle,” dedi.

“Bunu hep söylüyorsun zaten...”

“Yarın. Önümüzdeki hafta. En kısa zamanda.”

“Ama sen...”

“Evlen benimle Sophie.”

Ve onunla evlendim. Édouard’ı asla reddedemezdim.

Bar Tripoli’deki kavganın ertesi sabahı geç saate kadar uyudum. Aldığımız parayla eğlendik, yiyip içtik, geç saatlere kadar uyumayıp birbirimizin bedeninde kendimizi kaybettik ve Dinan’ın öfkeli patlamalarını anımsadıkça kıkırdadık. Ağrıyan başımı yastıktan güç bela kaldırıp saçımı yüzümden çektim. Masada bir eksik vardı; muhtemelen Édouard ekmek almaya gitmişti. Sokaktan gelen sesini geç fark ettim ve geçen geceyi anımsayınca içimi tatlı bir mutluluk sardı. Sonra

üst kata çıkmadığını fark edince sabahlığımı üzerime geçirip pencereye yürüdüm.

Édouard kolunun altına iki baget sıkıştırmıştı ve kenarları kürklü bir şapka takıp üzerine oturan koyu yeşil bir palto giymiş göz alıcı sarışın bir kadınla konuşuyordu. Aşağıya baktığımda kadının gözü bana kaydı. Kadının bakışlarını takip eden Édouard da dönüp bana el salladı.

“Aşağıya in *cherie*³. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.”

Bense kimseyle tanışmak istemiyordum. Édouard'ın yukarıya gelmesini, bacaklarını gövdesine kenetleyip kahvaltımızı ederken onu öpücüklere boğmak istiyordum. Ama iç geçirip üzerime bir şey aldım ve ön kapıya indim.

“Sophie, bu Mimi Einsbacher. Eski bir arkadaşım. Birkaç resmimi aldı ve bazı resimlerim için bana modellik yaptı.”

Dalgın dalgın, *bu da mı*, diye düşündüm.

“Evlenmişsiniz, tebrikler. Édouard bana söylemedi.”

Bunu söylerken kadının bakışlarında bir şey vardı. Édouard'a bakışı da beni rahatsız etmişti.

“*Enchantee, Mademoiselle*,”⁴ dedim ve elimi uzattım. Kadın elimi ölü bir balığı tutar gibi tuttu.

3 (Fr.) Tatlım.

4 (Fr.) Memnun oldum Matmazel.

Kısa bir süre sessizliği bozmadık. Karşı tarafta iki işçi birlikte ısıklık çalarak yolu süpürüyordu. Lağım lar yine taşmıştı ve önceki gece içtiğimiz şarabın etkisiyle birleşen koku ansızın midemi bulandırdı.

Kapıya doğru yürüyerek, “Kusuruma bakmayın,” dedim. “Kıyafetim pek uygun sayılmaz. Édouard, ben ateşi yakıp kahve koyuyorum.”

Édouard ellerini ovuşturarak, “Kahve!” diye haykırdı. “Seni gördüğüme sevindim Mimi. Yakında yeni evini görmeye gelirim. Yani... geliriz demek istedim. Muhteşem bir yere benziyor.”

Édouard merdivenleri çıkarken ısıklık çalıyordu.

Sokak kıyafetlerini çıkarırken ona bir fincan kahve doldurup tekrar yatağa girdim. Aramıza bir tabak koyup ekmekten kopardığı parçayı bana uzattı.

“Onunla yattın mı?” Konuşurken ona bakmıyordum.

“Kiminle?”

“Mimi Einsbacher’le.”

Bunu ona neden sorduğumu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Hiçbir önemi yokmuş gibi başını hafifçe iki yana salladı. “Yatmış olabilirim.” Ben yanıt vermeyince gözünü açıp ciddiyetle bana baktı. “Sophie, seninle tanışmadan önce rahip hayatı yaşamadığımı biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Sonuçta ben bir erkeğim ve seninle tanışmadan önce uzun zaman yalnızdım.”

“Bunu da biliyorum. Olduğundan başka biri olmanı istemiyorum zaten.” Dönüp omzuna hafif bir öpücük kondurdum.

Édouard uzanıp beni kendine çekti ve memnuniyetini belirtircesine iç geçirdi. Sıcak nefesini göz kapaklarımda hissettim. Parmaklarını saçlarımin arasından geçirip ona bakmam için başımı kaldırdı.

“Sevgili karıcığım, şunu asla aklından çıkarma; ben seni tanıyana kadar mutluluğun anlamını bilmiyordum.”

Bunun üzerine ben de, Mimi ve onun gibileri neden önemseyeyim ki, diye düşündüm. Ekmeğimi kenara bırakıp bacaklarımı onun bacaklarına sardım ve kokusunu içime çekip onu teslim aldım.

Bu düşünceme hemen kendimi inandırmıştım.

Ertesi çarşamba günü stüdyodan tam çıktığımızda Mimi Einsbacher de tesadüfen oradan geçiyordu. Ben de o sırada ablama mektup yollamak için postaneye gidiyordum. Édouard ona birlikte kahvaltı etmeyi teklif etti. O kadınla tek başına kahvaltı etmesinin ne anlamı vardı ki? İki gün sonra yine aynı şey tekrarlandı. Soğuk bir kasım günüydü ve ben Sufflot Caddesi'ne açılan koca meşe kapıyı açarken Édouard da şapkamı kafama geçiriyordu. Kahkahalarla gülüyor, ellerine vuruyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ters taktın Édouard! Dur! Deli sanacaklar beni!” Koca eli omzumla boynumun birleştigi noktada duruyordu. O ağırlığı hissetmek hoşuma gidiyordu.

“Günaydın!” Mimi nane yeşili bir pelerin ve kürk bir etol takmıştı. Belini de öyle sıkmıştı ki rujunun altında dudaklarının mosmor olduğunu düşündüm. “Bu ne sürpriz!”

“Matmazel Einsbacher. Sizi tekrar görmek ne büyük şans.” Şapkam aniden yamuldu ve kafamda komik göründü.

“Mimi! Seni görmek ne güzel.” Édouard omzumu bırakıp eğilerek kadının eldivenli elini öptü. Onu görmek için hafifçe geri çekildim ve sonra da kendimi azarladım. *Çocuk olma*, dedim kendi kendime. *Édouard seni seçti ne de olsa*.

“Böylesine güzel bir günde siz nereye gidiyorsunuz? Yine postaneye mi?” Mimi çantasını düzgünce önünde tutmuştu. Timsah derisiydi.

“Montmartre'daki bir tüccarla randevum var. Karım da yiyecek bir şeyler almaya gidiyor.”

Güzel siyah şapkamı takmadığım için pişman olup kafamdaki şapkayı çevirdim. “Evet, olabilir,” dedim. “Terbiyeli bir çocuk olursan.”

“Nelere katlanıyorum, görüyor musun?” Édouard yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Tanrım. Ne kadar da sert davranıyor sana!” Mimi’nin bu cümleden sonraki tebessümünün anlamını çözmek mümkün değildi.

Édouard atkısını boynuna sarıp bir süre ikimizi süzdü. “Bence ikiniz birbirinizi daha iyi tanımalısınız. Sophie’nin bir arkadaş edinmesi hiç fena olmaz.”

“Benim arkadaşlarım var Édouard,” diye karşı çıktım.

“Ama tezgâhtar arkadaşların gün boyunca çalışıyor. Üstelik dokuzuncu bölgede yaşıyorlar. Ben çalışırken Mimi’yle bir kahve içebilirsin örneğin. Yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Ona gülümsedim. “Oysa ben tek başıma vakit geçirmekten memnunum.”

“Ah, Édouard çok haklı. Onu bezdirmek istemezsin eminim. Hem arkadaş çevresini de pek tanıımıyorsun. Sana neden eşlik etmeyeyim ki? Édouard’a iyilik etmek benim için zevk.”

Édouard’ın yüzü güldü.

“Harika!” dedi. “En sevdiğim iki kadın birlikte geziyor. İkinize iyi günler diliyorum o halde. Sophie tatlım, öğle yemeğinde evde olurum.”

Édouard döndü ve St. Jacques Caddesi tarafına doğru yürümeye başladı.

Mimi ve ben birbirimize baktık ve bir an için gözlerinde buz gibi bir bakış belirdiğini fark ettim.

“Ne hoş,” dedi. “Gidelim mi?”

"Hayal kırıklığını yansıtan kocaman, tuzlu gözyaşları..."

III

Place des Vosges
2002

Sabah için bir program yapmışlardı; önce biraz tembellik edeceklerdi. Place des Vosges'teki Café Hugo'daki kahvaltının ardından 2. Caddedeki küçük dükkânlarla butikleri gezecek, belki Seine kıyısında yürüyüp ikinci el kitapların satıldığı tezgâhlara bakacaklardı. David öğle yemeğinden sonra toplantı için yaklaşık iki saatliğine gidecekti ve o toplantıdayken Liv de Royal Monceaux'da harika bir spa masajı yaptıracaktı. Öğleden sonra birer kokteyl içmek için barda buluşacak, yerel bir restoranda sakin bir akşam yemeği yiyeceklerdi. O günü de böylece kurtarmış olacaklardı. Liv sıkıntı çıkarmamaya, anlayışlı olmaya karar vermişti. Ne de

olsa evliliğin anlamı buydu; mükemmel bir uyum sağlama sanatı. Uyandığından beri defalarca kendine bunu anımsatıp duruyordu.

Sonra kahvaltı ederken David'in telefonu çaldı.

Konuşma bittiğinde Liv, "Goldstein'lar..." dedi. Peynirli ekmeğine dokunmamıştı bile.

"Plan değışti. Sabah Champs-Élysées yakınlarındaki ofislerinde buluşmak istiyorlar."

Liv yanıt vermeyince David onun elini tutup, "Çok özür dilerim. En fazla bir iki saat sürer," dedi.

Liv konuşamıyordu. Hayal kırıklığını yansıtan koca-man, tuzlu gözyaşı damlaları gözlerine hücum etmişti.

"Farkındayım ve telafi edeceğim. Bu yalnızca..."

"...bizden daha önemli."

"Bu bizim geleceğimiz için bir yatırım Liv."

Liv ona baktığında öfkesinin yüz ifadesine yansıdığını biliyordu. Böyle davranmasına sebep olduğu için de ona çok kızgındı.

David onun elini sıktı. "Haydi tatlım. Benim yapmak istemediğim bir şey yapabilirsin, sonra da buluşuruz. Bir yerlerde birkaç saat oylanmak çok da zor değildir. Burası Paris."

"Elbette. Ben yalnızca Paris'teki beş günlük balayımın oylanmaktan ibaret olacağını düşünmemiştim."

David'in de biraz öfkelendiği belli oluyordu. "Affedersin. Ne yazık ki istediğim zaman çekip gidebileceğim bir işim yok."

"Doğru. Bunu açıkça belirtmiştin."

La Coupole'daki geceyi de bu şekilde geçirmişlerdi. Tartışmaya sebep olmayacak konular bulmaya çabalamış, yapmacık tebessümlerle gülmüş, aşırı nazik sohbetlerinin altında dile getirilmeyen başka bir sohbet de sürdürmüşlerdi. David'in konuştuğunda açıkça görünen rahatsızlığı Liv'i ürkütüyordu. Konuşmadığında ise Liv, David'in iş düşündüğünden kuşkulanıyordu.

Odalarına döndüklerinde Liv kendisine dokunmasını istemeyecek kadar öfkelendiği için yatakta ona sırtını dönmüş, David ona dokunmayınca da paniğe kapılmıştı.

Liv altı aylık ilişkilerinde, Paris'e gelinceye kadar tartıştıklarını anımsamıyordu. Balayı zamanı ellerinden kayıp gidiyordu; Liv bunu hissediyordu.

Sessizliği ilk bozan David oldu. Liv onun elini bırakmak istemiyordu. Masanın üzerinden uzanıp Liv'in yüzüne düşen saç tutamını geriye itti. "Affedersin. Ama bu gerçekten önemli. Bana birkaç saat verirsen söz veriyorum her istediğini yapacağız. İstersen tatilimizi uzatırız ve... kaybettiğimiz zamanı telafi ederiz." David gülümsemeye çalıştı.

Yine eskisi gibi, *kendileri* gibi hissetmek isteyen Liv yatışmaya çalışıp ona döndü. Liv, David'in avcundaki eline, hâlâ alışamadığı alyansının ışıltısına baktı.

Son kırk sekiz saattir dengesini tamamen kaybetmişti. İlişkileri tahmin ettiğinden daha sallantılı bir temele dayanıyormuş gibi son birkaç aydır hissettiği mutluluğun ne kadar da kırılgan olduğunu anlamıştı.

David'in gözlerine baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben berbat, huysuz, şımarık bir sevgiliyim."

"Hayır, benim karımsın."

Liv'in yüzünde isteksiz de olsa bir tebessüm belirdi. "Ben berbat, huysuz, şımarık bir eşim."

David sırtıp onu öptü ve Place des Vosges'in köşesinde oturdukları yerden motosikletlerin gürültüsünü, Beaumarchais Caddesi'ne doğru ilerleyen trafiğin sesini dinlediler. "Neyse ki berbat ve huysuz kadınlar bana çok çekici gelir."

"Şımarığı unuttun."

"Evet, en sevdiğim özellik de o."

Liv nazıkçe ondan uzaklaşarak, "Git artık," dedi. "Seni otel yatağına götürüp o aptal toplantıya gitmeni engellemeden önce git. Seni tatlı dilli mimar."

Şimdi biraz rahatlamıştı. Liv, o ana dek tuttuğunun farkında olmadığı nefesini dışarı verdi.

“Sen ne yapacaksın?”

Liv onun eşyalarını, anahtarlarını, cüzdanını, ceketini, cep telefonunu alışını izledi.

“Gidip sanat eserlerine bakarım belki.”

“Biter bitmez sana mesaj atarım. Sonra buluşuruz.” David ona bir öpücük gönderdi. “Sonra şu yataktan çıkmama meselesini konuşuruz.”

David biraz yürüdükten sonra dönüp elini kaldırdı. “À *bientôt*⁵ Bayan Halston!”

Liv’in yüzündeki tebessüm David gözden kayboluncaya kadar silinmedi.

Görevli bu sezonda Louvre Müzesi’ne girmek için saatlerce kuyrukta bekleyebileceğini söyleyince Liv de Orsay Müzesi’nin yolunu tuttu. David ona binanın mimarisinin, ev sahipliği ettiği sanat eserleri kadar etkileyici olduğunu söylemişti. Ama sabahın onunda bile binanın önünde ve arkasında yılan gibi sarmal kuyruklar oluşmuştu. Güneş şimdiden yakmaya başlamıştı ve Liv şapkasını almayı unutmuştu.

Liv sıranın arkasına geçerken kendi kendine, “Aman ne güzel,” diye mırıldandı. David’in toplantısı bitmeden binanın kapısına varacağı bile şüpheliydi.

⁵ (Fr.) Görüşürüz.

“Çok uzun sürmez. Sıra hızlı ilerliyor.” Liv’in önündeki adam dönüp sırayı işaret etmişti. “Zaman zaman ücretsiz geçiş oluyor. Şimdi de sıra uzayıp gitmiş.” Keten bir ceket giymişti ve varlıklı bir havası vardı.

Adam gülümsediğinde Liv İngiliz olduğunun bu kadar belli olup olmadığını düşündü. “Bu kadar kişi içeriye sığar mı?”

“Ah, sığar tabii. Burası Tardis⁶ gibidir.”

Liv gülümseyince adam elini uzattı. “Tim Freeland.”

“Liv Worth... Halston. Liv Halston.” Yeni soyadına henüz alışamamıştı.

“Ah. Afişte büyük bir Matisse sergisi olduğu yazılıydı. O yüzden bu kadar uzun bir kuyruk var sanırım. Durun şemsiyemi açayım da güneşten korunalım.”

Zık zak çizerek adım adım kuyruğun önlerine doğru ilerlediklerinde adam ona her yıl tenis için buraya geldiğini, tenis dışındaki zamanını da sevdiği birkaç yerde geçirdiğini anlattı. Burayı, turistlerle dolup taşan Louvre’a tercih ediyordu. Bunu söylerken büyük ihtimalle durumun ironisini fark ederek gülümsemişti.

Uzun boylu ve bronz tenli bir adamdı. Liv, adamın geriye taranmış açık kahverengi saçlarını gençliğinden beri aynı şekilde taradığını düşündü. Adamın hayatıyla

6 Bilim kurgu dizisi Dr. Who’da uzay ve zamanda yolculuk etmek için kullanılan, dışarıdan küçük görünen ancak içi çok büyük olan araç. (ç. n.)

ilgili anlattıklarından maddi sıkıntı çekmediği anlaşılıyordu. Çocuklardan bahsetmesi ve parmağında yüzük olmaması da uzun zaman önce boşandığına işaretti.

Nazik ve çekici biriydi. Paris'teki restoranlardan, tenisten, sağı solu belli olmayan Parisli taksi şoförlerinden konuştular. Dile getirilmemiş kızgınlıklar ya da iğnelemelerle dolu olmayan bir konuşma yapmak rahatlatıcıydı. Kuyruğun başına vardıklarında Liv'in neşesi yerine gelmişti.

"Sayende zaman hızla akıp gitti." Yirmi beş dakikada kuyruğun başına varmışlardı. Tim Freeland şemsiyesini kapatıp elini uzattı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Olivia Halston. En üst kattaki İzlenimci ressamları gezmeni tavsiye ederim. Kalabalık dayanılmaz bir hal almadan gezmelisin."

Adam ona içtenlikle gülümsedi ve nereye gittiğinden emin bir tavırla mağara kadar büyük müzenin derinliklerine daldı. Balayında olsa bile, onunla flört edip etmediği tam olarak anlaşılmayan yakışıklı ve nazik bir adamla yirmi beş dakikalık bir sohbet edip neşelenebileceğini aklına getirmeyen Liv ise daha enerjik adımlarla asansörlere yürüdü.

İzlenimci ressamların bölümünde ağır ağır ilerleyip her bir resmi dikkatle inceledi. Ne de olsa zamanı vardı. İki yıl önceki mezuniyetinden beri hiçbir galeri ya da müzeyi gezmediğini düşününce de utandı. Gezerken de

Monet ve Morisot'yu sevdiğine, Renoir'ı sevmediğine karar verdi. Belki de çikolata kutularında çok fazla kullanıldıkları için o ikisini birbirinden ayırması çok zor oluyordu.

Biraz oturdu, sonra tekrar kalktı. David'in yanında olmasını diliyordu. Resimlerin önünde durup kimseyle fikir paylaşımında bulunamamak çok tuhaftı. Yalnız olabileceğini düşündüğü insanlara gizlice bakıp tuhaf bir davranış sergileyip sergilemediklerini kontrol etti. Sırf biriyle konuşmuş olmak için Jasmine'i aramayı düşündü ama o zaman balayının ne kadar kötü geçtiğini herkese belli etmiş olacaktı. Balayındayken kim birini arama ihtiyacı duyardı ki? David'e yine kızmaya başlamıştı ve içten içe öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

Galeri yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Bir grup öğrenci çok meşgul görünen müze görevlisinin peşinden ilerliyordu. *Kırda Öğle Yemeği*⁷ resminin önünde durdular ve rehber konuşurken onlara oturmalarını işaret etti. Fransızca konuşup, "Bakın!" diye açıklamaya başladı. "Eskiden ressamların sıkça kullandığı ıslak zemin üzerine ıslak boya tekniği kullanılmış. Böylece resim kurumadan renkler üzerinde değişiklik..." Adam coşkuyla ellerini savuruyordu. Çocuklar da mest olmuştu. Bir grup yetişkin de dinlemek için durdu.

7 Fransız ressam Édouard Manet'nin 1862-1863 yılları arasında tamamladığı tablosu. (ç. n.)

“Ve bu resim ilk sergilendiğinde büyük bir skandal koptu. Hem de çok büyük. Neden resimdeki kadın çıplaktı ve erkekler giyinikti? Sen ne düşünüyorsun bu konuda genç adam?”

Sekiz yaşındaki Fransız çocuklardan çıplaklığı tartışmalarının beklenmesi Liv'in hoşuna gitmişti. Rehberin onlara saygıyla yaklaşması da. Yine David'in yanında olmasını diledi çünkü onun da aynı şeyi hissedeceğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra salonlara gruplar halinde insanların doluştuğunu ve bir anda kalabalığın büyüdüğünü fark etti. İngiliz, Amerikan aksanlarını duyuyordu. Nedense bu, Liv'i kızdırmıştı. Küçük şeylerde bile öfkesinin kabardığını fark ediyordu.

Bir an önce oradan kaçmak isteyen Liv ziyaretçilerin daha az olduğu, az tanınmış ressamların bulunduğu bölüme varıncaya kadar bir salondan diğerine geçti. Burada dikkatini çeken fazla bir şey olmasa da tanınmamış ressamı da tanınmışlar kadar dikkatle incelemeye çalıştı. Tam çıkmaya hazırlanırken küçük bir yağlıboya tablo gözüne ilişti ve anında durdu. Yiyeceklerden arta kalanlarla dolu bir masanın yanında, Liv'in emin olmamakla birlikte iç çamaşırına benzettiği beyaz kıyafetiyle poz vermiş kızıl saçlı bir kadın resmiydi bu. Vücudu kısmen yan dönmüştü ve yüzünün de bir yanı görünmüyordu. Gözleri ressama kaymıştı ama ona

bakmıyordu. Gerginlikten ya da memnuniyetsizlikten omuzları düşmüştü.

Resmin adına baktı. *“Huysuz karım.”*

Liv resme bakıp kadının gözlerindeki duruluğu, yanaklarının rengini, öfkesini bastırmış, biraz da yenilgiyi kabullenmiş hissi veren duruşunu özümsemişti. Ardından da, *Tanrım, bu benim*, diye düşündü.

Bu düşünce aklına geldikten sonra bir daha da çıkmadı. Gözlerini çevirmek istiyordu ama yapamıyordu. Yumruk yemiş gibiydi ve nefesinin kesildiğini hissediyordu. Resme tuhaf bir yakınlık duymuş, etkilanmıştı. *Yirmi üç yaşındayım*, diye düşündü. *Daha şimdiden beni ikinci plana atan bir adamla evlendim. Hüzünlü, öfkesini kimseye fark ettirmeden mutfakta akıtan, kocasının ilgisine muhtaç, somurtkan bir kadın olacağım. Her şeyi yalnız deneyimleyecek, “elimden gelenin en iyisini” yapacağım.*

Liv, David’le çıkacağı sonraki yolculukları düşündü. Hayal kırıklığını gizleyerek gidecekleri şehre dair araştırmalar yaparken David’in yine erteleyemeyeceği bir işi çıkacaktı. *Anneme benzeyeceğim.*

Ev kadını olacağım.

Orsay Müzesi ansızın çok kalabalık, çok gürültülü olmuştu. Kendini alt kata inerken, gittikçe artan kalabalığın arasında ters yöne giderken bulmuş, özür dileyerek yürürken omuz, dirsek ve çanta darbeleri

yemişti. Bir kat merdiveni inip koridordan yürüdü ama çıkış kapısı yerine önünde bir kuyruk oluştan büyük yemek salonuna geldiğini fark etti. Bu lanet çıkış ne taraftaydı? Koridor bir anda dolmuştu. Liv Art Deco tarzında eserlerin olduğu bölümü geçmeye çalışıyordu. Mobilyalar bir anda grotesk ve aşırı parlak bir görünüme bürünmüştü ve yanlış tarafta olduğunu fark edince anlam veremediği bir gözyaşı damlası gözünden aktı.

“İyi misin?”

Liv arkasını döndü. Tim Freeland elinde bir broşürle ona bakıyordu.

Yüzünü silip gülümsemeye çalıştı.

“Ben... ben çıkışı bulamıyorum.”

Adam ona *gerçekten de ağlıyor musun*, der gibi dikkatle bakmıştı. Liv yerin dibine geçti. “Affedersin. Ben... buradan çıkmalıyım.”

“Kalabalık,” dedi adam. “Yılın bu zamanında biraz yoğun oluyor. Gel.” Adam onu dirseğinden kavrayıp birkaç kişinin toplandığı, nispeten karanlık odaların önünden geçirdi. Birkaç dakika sonra merdivenlerden inmiş, içeri girmeye çalışanların oluşturduğu kuyruğun daha da uzadığı güneşli meydana çıkmışlardı.

Biraz yürüdükten sonra durdular. Liv nefesini kontrol altına aldı.

"Affedersin," dedi arkasına bakarken. "Benim yüzümden tekrar içeri dönemeyeceksin."

Adam başını iki yana salladı. "Bugünlük bu kadar yeter. Salona girip de insanların ensesinden başka bir şey göremez olduğunda artık çıkma vakti gelmiş demektir."

Güneşin kavurduğu kaldırımında bir süre durdular. Trafik nehir boyunca ilerliyor, motosikletler duran araçların arasından gürültüyle geçiyordu. Güneş, binalara bu şehre özgüymüş gibi görünen mavi beyaz bir ışık yansıtıyordu.

"Kahve içer misin? Biraz oturmak iyi gelebilir."

"Ah, olmaz. Yani randevum..."

Liv telefonuna baktı. Mesaj yoktu. Bir süre öylece bakıp düşündü ve David'in geleceğini söylediği saatin üzerinden bir saat geçtiğini fark etti. "Hımm... bana bir dakika verir misin?"

Liv dönüp David'in numarasını çevirdi ve gözlerini kısıp Quai Voltaire'deki trafiğe baktı. Telefon hemen telesekretere bağlandı. Ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Sonra hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Telefonu kapatıp Tim Freeland'e döndü.

"Aslında bir kahve hiç fena olmaz."

*Un express et un grande crème.*⁸ En düzgün Fransızca aksanıyla konuşmaya çalıştığında bile garsonlar ona İngilizce yanıt veriyordu. Sabah yaşadığı rezillikten sonra bu da ufak çaplı bir utançtı. Kahve içip ikincisini söylerken sıcak şehir havasını içine çekti ve dikkatleri üzerine çekmemeye çalıştı.

Tim Freeland bir ara, “Çok soru soruyorsun,” dedi. “Ya gazetecisin ya da mezun olmak üzeresin.”

“Ya da uzman bir casusum ve yeni çıkaracağınız aletten haberdar oldum.”

Adam güldü. “Ah... ne yazık ki serbest bölgedeyim. Emekliyim ben.”

“Gerçekten mi? O kadar yaşlı görünmüyorsun.”

“Zaten o kadar yaşlı da değilim. Dokuz ay önce işyerimi başkasına sattım. Boş zamanlarımı nasıl değerlendireceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Bunu söyleme tarzından, aslında bu konuda hiç de endişelenmiyormuş gibi bir anlam çıkmıştı. Günlerini en sevdiği şehirlerde dolaşıp sanat eserlerini inceleyerek ya da yabancılara kahve ısmarlayarak geçirdikten sonra neden endişe duyacaktı ki?

“Nerede yaşıyorsun peki?”

“Ah... her yerde. Yaz başında birkaç ayımı burada geçirdim. Londra’da bir evim var. Güney Amerika’da

8 (Fr.) Bol sütlü bir kahve.

da kalıyorum. Eski karım iki çocuğumuzla birlikte Buenos Aires'te yaşıyor.”

“Biraz karmaşık bir durum sanırım.”

“Benim yaşımda hayat karmaşık bir hal alıyor.” Tim, karmaşalara alışkınmış gibi gülümsedi. “Bir zamanlar evlenmeden âşık olamayan o aptal adamlardan biriydim.”

“Ne centilmence bir düşünce.”

“Pek sayılmaz. ‘Ne zaman âşık olsam bir ev kaybediyorum,’ diyen kimdi?”

Adam kahvesini karıştırdı. “Aslında çok hassas konular bunlar. İkisi de harika kadınlar olan iki eski karım var. Ama nedense onlarla birlikteyken ilişkiyi yürütmeyi beceremedim.”

Tim yumuşak ve ölçülü bir tonda konuşuyor, kelimelerini özenle seçiyordu. Bu, sesini duyurmaya alışkın bir adamın sesiydi. Liv ona baktı; bronz ellerini, kusursuz manşetlerini inceledi ve birinci kattaki hizmetçili bir ev ile sahibinin, Tim’in adını bildiği lüks bir restoranı gözünde canlandırdı. Tim Freeland, Liv’in tipi değildi ve kendisinden en az yirmi beş yaş büyüktü. Ama bir an için de olsa onun gibi bir adamla birlikte olmanın nasıl bir duygu olacağını düşündü. Onlara üstünkörü bir bakış atan birine karı koca gibi görünüp görünmediklerini de merak ediyordu.

“Sen ne yapıyorsun peki Olivia?” Tanıştıkları andan itibaren adam ona hep Olivia diye seslenmişti. Başka birinden duysa bu hitap şekli fazla yapmacık görünürdü ama bu adam söyleyince modası geçmiş bir nezaket olarak görünüyordu.

Liv hayalinden uyanıp ne düşündüğünü fark edince hafifçe kızardı.

“Ben... ben şu sıralar birkaç işi birden yapıyorum. Okulumu bitirdim ve bu arada hem ofis işi hem de garsonluk yaptım. Orta sınıf kızların yaptığı gibi... Sanırım başka yapabileceğim bir şey olduğunu düşünmüyorum.” Tuhaf bir ifadeyle güldü.

“Daha çok zamanın var. Çocuğun var mı?” Adam, Liv’in alyansına anlamlı bir bakış attı.

“Ah, hayır. Uzunca bir süre düşünmüyorum.” Liv yine tuhaf bir ifadeyle güldü. Şu anda kendine bile zar zor bakıyordu. Sürekli mızıldanan, kendisine bağımlı bir bebeğin düşüncesine bile katlanamıyordu.

Adamın kendisini incelediğinin farkındaydı. “Çok haklısın. Hepsi için çok vaktin var.” Gözlerini ondan alamıyordu. “Aslında evlenmek için de çok gençsin. Bu çağda ve yaşta...”

Liv ne yanıt vereceğini bilemediğinden kahvesinden bir yudum aldı.

“Kadınlara yaşları sorulmaz ama kaç yaşındasın? Yirmi üç ya da yirmi dört olmalısın.”

“İyi tahmin. Yirmi üç.”

Adam başını salladı. “Güzel bir kemik yapın var. Bence bir on yıl daha yirmi üçten fazla göstermezsin. Hayır hayır utanma, gerçeği söylüyorum. Evet... çocukluk aşkınla mı evlendin?”

“Hayır, aslında kısa bir süredir tanışıyoruz.” Liv gözlerini kahvesinden kaldırdı. “Aslında ben, ben yeni evlendim.”

“Yeni mi evlendin?”

Adam ona baktı. Ne soracağı gözlerinden okunuyordu.

“Balayında mısınız yoksa?”

Adam bunu kayıtsızca söylemişti ama yüz ifadesinden şaşırıldığı anlaşıyordu. Ona acıdığını gerektiği gibi gizleyememişti ve Liv de bunu kaldıramayacağını hissetti. *Huysuz karım* resmi gözünün önüne gelmiş, tablodaki kadının utancını düşünmüştü. *Ah, evli misin? Kocan nerede?*

Ne yapmıştı böyle?

Liv kafasından bunlar geçerken başını eğip, “Affedersin,” dedi. Sonra da masadan eşyalarını aldı. “Hemen gitmeliyim.”

“Olivia. Lütfen acele etme. Ben...”

Liv nabzını kulaklarında hissediyordu. “Hayır, gerçekten. Belki de buraya hiç gelmemeliydim. Seninle tanıştığuma sevindim. Kahve için teşekkürler. Ve... biliyorsun...”

Adama bakmadı bile. Hafifçe gülümseyip onun olduğu tarafa baktı ve yarı yürür yarı koşar adımlarla Seine Nehri’nden geçip Notre Dame Katedrali’ne doğru gitti.

“İnanılmaz olan seninle evlenmem. Ve şimdi neden böyle
bir şeye kalkıştığımı merak ediyorum.”

IV

1912

Soğuk rüzgâra ve çiseleyen yağmura karşın Marché Monge, alışverişe gelenlerle dolmuştu. Pazara girdiğimiz andan beri sürekli yorum yapıp kalçalarını kıvrarak tezgâhları gezen Mimi Einsbacher'ın bir adım arkasından yürüyordum.

“Ah, şunlardan almalısın. Édouard şu İspanyol şeftalilerine bayılır. Bak, bunlar olgunlaşmış.”

“Ona ıstakoz yaptın mı? Ah! O adam ıstakozu nasıl yiyor bilmem...”

“Lahana mı? Kırmızı soğan mı? Emin misin? Bunların hepsi... köylü işi. Bence biraz daha özgün yemeklerden hoşlanabilir. Édouard ağzının tadını

bilir. Bir defasında *Le Petit Fils*'e gittik ve on dört çeşit tadımlık yemeğin hepsini yedi. Düşünebiliyor musun? Tatlılar geldiğinde patlayacak sandım. Ama çok mutlu görünüyordu..." Mimi hayallere dalmış gibi başını iki yana salladı. "Çok iştahlı bir adamdır..."

Bir havuç destesini alıp ilgileniyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Başım, ensemden başlayarak zonklamaya başlayınca şiddetli bir ağrının yaklaştığını hissettim.

Mimi Einsbacher kavanozlarla dolu bir tezgâhın önünde durdu. Satıcıyla biraz lafladıktan sonra küçük bir kavanozu alıp ışığa tuttu. Şapkasının altından yan gözle bana baktı. "Ah, eminim bu anıları duymak hoşuna gitmiyordur Sophia. Ama kaz ciğerini mutlaka önermeliyim. Édouard'ın en sevdiklerindendir. Ama maddi sıkıntı içindeyseniz ona hediye olsun diye ben alabilirim. Eski bir dost olarak yani... Bu şeylerin dengesini nasıl bozabileceğini biliyorum."

"Biz kendimize yetiyoruz, teşekkürler." Kaz ciğeri kavanozunu ondan alıp sepetime attım ve satıcıya parasını uzattım. Öfkemin arasında yiyeceğe ayırdığımız paranın yarısını buna ödediğimi düşündüm.

Mimi adımlarını yavaşlatınca yanında yürümekten başka çarem kalmadı. "Evet... Gagnaire'in dediğine göre Édouard haftalardır hiç resim yapmıyormuş. Çok acı."

Neden  douard'ın temsilcisiyle konuşma gereği duydun, diye sormak istesem de çenemi tuttum. "Yeni evlendik. Dikkati biraz dağıldı doğal olarak."

"Ne kadar yetenekli olduğunu biliyorsun. Dikkatinin dağılmaması gerek."

" douard hazır olduğunda resim yapmaya başlayacağını söyledi."

Mimi sanki beni duymamış gibi pasta tezg hına yürüdü ve frambuazlı pastayı incelemeye başladı. "Frambuaz mı? Yılın bu vaktinde hem de! Dünya nasıl bir hale geliyor bilmem."

Lütfen  douard'a bunu da almayı teklif etme, dedim kısık sesle. Ekmek alacak param bile kalmayacak birazdan. Ancak Mimi'nin aklında başka bir şey vardı. Küçük bir baget alıp satıcının onu sarmasını bekledi ve hafifçe bana dönüp sesini alçalttı.

"Evlendiğini duyduğumuzda hepimiz ne kadar şaşırdık bilemezsin.  douard gibi bir adam..." Bageti dikkatlice sepetine yerleştirdi. "Başka bir sebebi mi var diye merak ettim."

Ona, yüzüne yayılan boş tebessümüne baktım. Sonra karnımı işaret ettiğini fark ettim.

"Hayır!"

Beni nasıl aşağıladığını ancak birkaç dakika sonra anladım.

Ona şunları söylemek istedim: *Onunla evlenmem için Édouard bana yalvardı. O ısrar etti. Başka bir adamın bana baktığını düşünmeye bile katlanamıyordu. Onun bende gördüklerini başkalarının da görme ihtimaline katlanamıyordu.*

Ama ona bizimle ilgili hiçbir şey anlatmak istemedim. Yüzündeki kin dolu tebessümü görünce Édouard'la ilişkimizin her parçasını kendime saklayıp ilişkimizi kendince yorumlamasına, başka bir görünüme sokmasına izin vermedim. Yüzümün kızardığını hissettim.

Durup bir süre bana baktı. "Ah, bu kadar duygusal olma Sophia."

"Sophie. Benim adım Sophie."

Yüzünü çevirdi. "Elbette Sophie. Ama beklenmedik bir soru sorduğumu sanmıyorum. Édouard'ı uzun zamandır tanıyanların onu sahiplenmesini doğal karşılamam gerek. Ne de olsa seni... tezgâhtar olman dışında pek tanımıyoruz, değil mi?"

"Eskiden tezgâhtardım ben. Onunla evleninceye kadar."

"Tabii ki çalıştığın yerden ayrılman gerekirdi. Ne acı. Kim bilir tezgâhtar arkadaşlarını ne kadar özleyorsundur. İnsanın kendi sosyal çevresinden kişilerin yanında kendini ne kadar rahat hissettiğini çok iyi bilirim."

"Ben Édouard'ın çevresinde olmaktan memnunum."

“Bundan eminim. Ama birbirini yıllardır tanıyan insanlarla arkadaşlık kurmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Şakalarını, yıllar boyunca yaşananları özümsemenin ne kadar zor olduğunu da...” Gülümsedi. “Yine de iyi gidiyorsun.”

“Édouard ve ben yalnızken çok mutluyuz.”

“Elbette. Ama uzun süre bu şekilde yaşayamayacağını da bilmelisin Sophia. Ne de olsa çok sosyal biridir o. Édouard gibi bir adamın özgürlüğünü yaşaması gerekir.”

Kontrolden çıkmamak için çok çabalıyordum. “Onu hapsetmişim gibi konuşuyorsun. Ben Édouard’ın kendini mutlu hissetmeyeceği bir şey yapmasını asla istemedim.”

“Ah, eminim istememiştir. Ve onun gibi biriyle evlendiğin için ne kadar şanslı olduğunu da biliyorsundur. Yalnızca birkaç öneride bulunmak istedim.”

Yanıt vermeyince devam etti. “Kocanla ilgili sana tavsiyelerde bulunduğum için kendini beğenmişin teki olduğumu düşünüyorsun belki. Ama Édouard burjuvazi kurallarına uymadığı için sıradan konuşma sınırlarının dışına çıkabileceğimi düşündüm.”

“Çok minnettar kaldım Madam Einsbacher.” O anda olmayan bir randevumu anımsamış gibi yapıp gitsem mi diye düşündüm. Ona yeterince uzun süre katlanmıştım.

Mimi sesini alçaltıp tezgâhtan bir adım uzaklaştı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. “Madem açık konuşuyoruz, sana bir konuda da tavsiyede bulunmak isterim. Kadın kadına. Senin de fark edeceğin üzere Édouard çok... iştahlı bir adamdır.”

İmalı bir ifadeyle bana baktı. “Eminim şu anda evli olmaktan memnundur ama başka kadınların resimlerini yapmaya başladığında ona bazı özgürlükleri vermeye kendini hazırlamalısın.”

“Anlayamadım.”

“Daha açık mı söyleyeyim Sophia?”

“Sophie.” Yüzüm iyice gerilmişti. “Benim adım Sophie ve evet, daha açık söylemeni istiyorum Madam.”

“Hoşuna gitmemesini anlıyorum.” Sevimli bir şekilde gülümsedi. “Ama... Édouard’ın ilişki yaşadığı ilk modeli olmadığını bilmelisin.”

“Anlamadım?”

Aptalın tekiymişim gibi yüzüme baktı. “Kanvaslarındaki kadınlar... Édouard’ın o resimleri öylesi bir hassasiyet ve enerjiyle yapmasının, öylesi bir içtenliği tasvir edebilmesinin bir sebebi var.”

Sanırım ne demek istediğini anlamıştım ama yerimden kımıldamıyor, kelimelerin küçük birer giyotin gibi etrafımı sarmasına izin veriyordum.

“Édouard tez canlı, tahmin edilmez tutkularla dolu bir adamdır. Evlilikten sıkıldığında eski alışkanlıklarına dönecektir Sophia. Duygusal bir kızsın, ki geçmiş tecrübelerine bakılırsa öylesin, bu durumu diğer yönüyle de ele almanı öneririm. Onun gibi bir adam zaptedilemez. Sanatçı ruhuna aykırı bir durumdur bu.”

Yutkundum. “Madam Einsbacher, yeterince zamanınızı aldım. Bence burada ayrılacak iyi olur. Önerileriniz için teşekkür ederim.”

Döndüm ve yürümeye başladım. Sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Bir şeye çarpmamaya çabalayarak yürürken eklem yerlerimin bembeyaz kesildiğini fark ettim. Sufflot Caddesi’nin yarısını geçmiştim ki soğan, lahana ve peynirle dolu sepetimi tezgahın yanında yere bıraktığımı fark ettim.

Döndüğümde Édouard dışarıdaydı. Buna çok da şaşırılmamıştım; o ve temsilcisi genelde yakınlardaki bir bara gider, pastis⁹ ya da daha geç saatlerde absent içip iş konuşurlardı. Cüzdanımı ve kaz ciğeri kavanozunu koyduğum sepeti mutfığa bırakıp lavaboya gittim ve kızaran yüzümü soğuk suyla yıkadım. Aynadan bana bakan kız suratını asmıştı. Ağzı öfkeden gerilmişti ve solgun yanakları alev alev yanıyordu. Gülümsemeye, Édouard’ın gördüğü kadına dönüşmeye çalıştım ama

9 Anason kokulu, rakıya benzeyen bir Fransız içkisi. (ç. n.)

olmuyordu. Mutluluğu kaygan kumlar üzerine kurulu bu zayıf, temkinli kadından başka bir şey görmüyordum artık.

Kendime bir kadeh tatlı şarap doldurdum ve hepsini bir dikeyte içtim. Sonra bir kadeh daha doldurdum. Daha önce gündüz vakti hiç içmemiştim. Babamla birlikte, onun aşırılıklarını görerek büyümüş biri olarak Édouard'la tanışmaya kadar içkiden pek hoşlanmazdım.

Orada sessizce otururken Mimi'nin sözleri zihnimde canlanıyordu. *Eski alışkanlıklarına dönecek. Kanvasındaki kadınlar... Édouard'ın o resimleri öyle bir hassasiyet ve enerjiyle yapmasının bir sebebi var...*

Sonra bardağı duvara fırlattım. İstirap dolu çığlıklarım camın parçalanma sesini takip etmişti.

Kederimin içinde kaybolmuş halde yatağında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Kalkmak istemiyordum. Evimi, Édouard'm küçük stüdyo dairesini artık bizim küçük cennetimiz gibi görmüyordum. Eski ilişkilerinin ruhu tarafından istila edilmiş, onların konuşmaları, bakışları, öpüşmeleriyle renklenmişti sanki.

Böyle düşünmemelisin, diye kendimi azarladım. Ama zihnim yepyeni ve korkunç bir yola sapan kaçak bir at gibi dolanıp duruyordu ve onu dizginleyemiyordum.

Hava kararmaya başlamıştı ve sokak lambasını yakan adamın kısık sesle bir şarkı mırıldandığını duydum. Bu zamana dek bu ses beni hep rahatlatmıştı.

Édouard dönmeden kırık camları temizleme niyetiyle kalktım ama onun yerine karşı köşedeki duvara dizili kanvaslara doğru yürüdüm. Bir an tereddüt ettiysem de hepsini teker teker alıp inceledim. Aralarında sokak kadını Laure LeComte da vardı. Yeşil, ince kumaşlı bir elbise giymişti. Başka bir resimde çıplaktı ve İspanyol şeftalisini andıran dik ve küçük göğüsleriyle Yunan heykellerini andırırcasına bir sütuna yaslanmıştı. Bar Brundaki İngiliz garson kız Emmeline bir resimde bacıklarını sandalyesinin altında birleştirmiş, kollarını da sandalyenin arkasına sarkıtmıştı. İsmi bilmediğim, siyah saçları bukle bukle omuzlarına düşen bir kadın şezlonga uzanmıştı ve gözleri uykudan yeni uyanmış gibi solgundu. Édouard bu kadınla da yatmış mıydı? Çok hoş bir şekilde resmedilmiş, hafif aralık duran dudakları Édouard'ın dudaklarını mı bekliyordu? Édouard o ipeksi çıplak tene, ustaca kıvrılmış jüpona nasıl kayıtsız kalabilirdi ki?

Ah Tanrım, tam bir aptalmışım ben. Taşralı bir aptal.

Ve işte Mimi Einsbacher de oradaydı. Bir aynaya yaslanmış, korsesi sırt kıvrımını sıkıca kavramıştı ve omuzları davetkârca eğilmişti. Resim sevgiyle yapılmış, Édouard'ın karakalemi canlı ve hoş bir şey çizmişti. Ama tamamlanmamıştı. Resmi buraya kadar getirdikten sonra ne yapmıştı? Arkasına geçmiş, o koca ellerini kadının omuzlarına koyup dudaklarını da omzuyla

boynunun birleştigi noktaya mı dokundurmuştu? Öpücüğünü her hissettiğimde ürpermeme sebep olan boynundaki o noktaya mı? Onu nazikçe yatağa –bizim yatağıımıza– yatırıp kulağına güzel şeyler fısıldamış, sonra da eteğini mi kaldırmıştı?

Yumruğumu sıktım. Aklımı kaçırdığımı, delirdiğimi hissediyordum. Daha önce bu resimlerin farkında bile değildim. Şimdi her biri sessiz birer ihanet, gelecekteki mutluluğuma bir tehdit gibi görünüyordu. Édouard bu kadınların hepsiyle yatmış mıydı? En son ne zaman onlardan biriyle ilişkisi olmuştu?

Her birine nefretle bakarken gözlerimi onlardan ayıramıyor, gökyüzü düşüncelerim kadar kararıncaıa kadar resimlerdeki sırları ve zevkleri, ihaneti ve fısıldanmış sözleri keşfetmeye çalışıyordum.

Onu görmeden önce sesini duydum. Islık çalarak merdivenleri tırmanıyordu.

Kapıyı açarken, “Karıcığım!” diye seslendi. “Neden karanlıkta oturuyorsun?”

O koca paltosunu yatağı bırakıp stüdyonun içinde gezinerek gaz lambasını, boş şarap şişelerine sıkıştırılmış mumları yaktı ve sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp perdeyi çekti. Sonra yanıma gelip bana sarıldı ve yüzümü daha iyi görebilmek için loş ııkta gözlerini kısarak bana baktı.

“Saat daha beş. Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum.” Bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum kendimi.

“Yeni evliyken mi? Seni bu kadar zaman yalnız bırakamam. Ayrıca seni özledim. Jules Gagnaire senin kadar çekici değil.” Yüzümü avuçlarının arasına alıp kulağıma nazik bir öpücük kondurdu. Sigara ve pastis kokuyordu. “Senden uzak kalamıyorum, benim küçük karıcığım.”

Ayağa kalkıp mutfaka gittim ve ondan uzaklaştım. Édouard’ın şaşkın bir ifadeyle arkamdan bakakaldığını hissediyordum. Aslında ne yaptığının farkında değildim. Tatlı şarap şişesi çoktan boşalmıştı. “Aç olmalısın.”

“Ben her zaman açım.”

O iştahlı bir adamdır.

“Ben... ben sepetimi pazarda unuttum.”

“Ah! Çok da önemliydi yani. Ben de sabah bir türlü kendime gelemedim. Dün gece güzeldi, değil mi?” Dün geceyi düşünüp kıs kıs güldü.

Yanıt vermedim. İki tabak, iki bıçak ve sabahki ekmekten arta kalanları aldım. Sonra kaz ciğeri kavanozuna baktım. Ona verebileceğim başka bir şey yoktu.

“Gagnaire’le toplantım çok iyi geçti. On altıncı bölgedeki Gallery Berthoud ilk yaptığım resimleri sergilemek istiyormuş. İki büyük resim için bir alıcı

bulmuş bile." Bir şarap şişesinin açılmasını ve masaya koyulan iki kadehin takırtısını duydum.

"Ona yeni para toplama sistemimizden de bahsettim. Dün geceyi anlattığımda çok etkilendi. Artık sen ve o benim için çalışıyorsunuz, *cherie*. Bundan böyle farklı bir yaşam süreceğiz."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim ve ekmek sepetini önüne koydum.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Ona bakamıyordum. Karşısına oturup kaz ciğeriyle tereyağını ona uzattım. Sonra bir portakal soyup iki dilimini tabağına koydum.

"Kaz ciğeri!" Hemen kavanozun kapağını açtım. "Beni nasıl da şımartıyorsun sevgilim." Bir dilim ekmek kesip pembe renkli ezmeyi üzerine sürdü. Gözlerini benden ayırmadan yerken onu izledim ve bir an için de olsa keşke kaz ciğerini hiç sevmese, hatta ondan nefret etse, diye düşündüm. Ama bana bir öpücük yollayıp dudaklarını keyifle birleştirdi. "Ne güzel bir hayatımız var böyle!"

"Kaz ciğerini ben seçmedim Édouard. Mimi Einsbacher senin için seçti."

"Mimi ha?" Gözlerini bir an benden ayırmadı. "Eh... yemekten anlar."

"Başka neden anlar?"

"Efendim?"

“Mimi başka hangi konuda iyidir?”

Tabağımdaki yemeğe hiç dokunmamıştım. Yiyemiyordum. Kaz ciğerini oldum olası sevmemişimdir. O zavallı kazın zorla yedirildiğini, bütün organları şişene kadar beslendiğini bilmek bana acı veriyordu. Sevdiğin şeyi aşırı miktarda almanın yaşattığı acı...

Édouard bıçağını tabağına koyup bana baktı.

“Sorun nedir Sophie?”

Ona yanıt veremedim.

“Huysuz görünüyorsun.”

“Huysuz.”

“Sana daha önce söylediklerim yüzünden mi? Ama sana dedim ya, hepsi seninle tanışmadan önceydi. Sana hiç yalan söylemedim.”

“Onunla tekrar yatacak mısın peki?”

“Ne?”

“Evlilik hayatından sıkıldığında eski alışkanlıklarına mı döneceksin?”

“Ne diyorsun?”

“Haydi yemeğini ye Édouard. Çok sevdiğin kaz ciğerini ye.”

Édouard uzunca bir süre gözlerini benden ayırmadı. Konuştuğundaysa sesi yumuşaktı.

“Ben bunu hak edecek ne yaptım? Benden kuşku duymanı gerektirecek bir sebep mi var? Kendimi sana adamaktan başka bir şey yaptım mı?”

“Sorun bu değil.”

“Peki sorun nedir?”

“Sana öyle bakmalarını nasıl sağladın?” Sesim yükselmişti.

“Kimin?”

“O kadınların. Mimi’lerin, Laure’ların. Garson kızların, sokak kadınlarının ve kapımızın önünden geçen bütün sefil kızların. Sana böyle poz vermelerini nasıl sağladın?”

Édouard’ın nutku tutulmuştu. Konuştuğunda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

“Senden bana poz vermeni istediğim gibi onlardan da poz vermelerini istedim.”

“Ya sonra? Benimle yaptıklarını onlarla da mı yaptın?”

Édouard yanıt vermeden önce tabağına baktı.

“Yanlış anımsamıyorsam ilk defasında sen beni baştan çıkarmıştın Sophie.”

“Bunu söyleyerek kendimi daha iyi hissedeceğimi mi sanıyorsun? Modellerin arasında sevişmeye çalışmadığın tek kişi olduğumu söyleyerek...”

Sessiz stüdyonun içinde sesi patlamıştı.

“Ne yapıyorsun Sophie? Neden kendine böyle eziyet ediyorsun? Sen ve ben mutlu değil miyiz? Tanıştığımızdan beri başka hiçbir kadına bakmadığımı biliyorsun!”

Alkış tutmaya başladım ve her bir alkışım sessiz stüdyoda yankılandı. “Bravo Édouard! Balayımız boyunca bana sadık kalmayı başardın! Ne takdire şayan bir durum!”

“Tanrı aşkına!” Édouard peçetesini bir kenara attı. “Benim karım nerede? Benim mutlu, hep gülen, sevgi dolu karım... Onun yerine geçen bu kadın da kim? Bu kuşkucu yaratık da kim? Beni sürekli itham eden bu asık suratlı kadın da kim?”

“Demek beni gerçekte bu şekilde görüyorsun.”

“Evlendikten sonra bu hale mi dönüştün?”

Birbirimize baktık. Sessizlik uzayıp bütün odayı kapladı. Dışarıda bir çocuk hıçkırıklara boğulmuştu ve annesinin onu susturmaya çalışan, azarlayan sesi geliyordu.

Édouard elini yüzünde gezdirdi. Derin bir nefes çekti ve pencereden dışarıya bakıp tekrar bana döndü. “Sana bu şekilde bakmadığımı biliyorsun. Biliyorsun Sophie. Bu öfkenin sebebini bilmiyorum. Bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum...”

“Neden onlara sormuyorsun?” Elimi kanvaslara doğru savurdum. Sesim hıçkırıklarla karışmıştı. “Benim gibi taşralı bir tezgâhtar senin hayatını nasıl anlasın ki?”

Édouard, “Ah, sana inanamıyorum,” dedi ve peçetesini yere fırlattı.

“İnanılmaz olan seninle evlenmem. Ve şimdi neden böyle bir şeye kalkıştığını merak ediyorum.”

“En azından bu konuda yalnız değilsin Sophie.”

Kocam bana bir bakış atıp ceketini yataktan aldı ve dönüp kapıya yöneldi.

"Seni seviyorum Liv. Sen artık beni sevmiyor musun?"

V

2012

Pont des Arts

David aradığında Liv köprüdeydi. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Üzerine isimlerin baş harfleri yazılmış asma kilitler, tel örgüleri neredeyse tamamen kapatmıştı ve köprü boyunca sıra sıra dizilen turistler, küçük metal parçalarının üzerine tükenmez kalemle yazılmış ya da silinebileceği öngörülerek kazınmış baş harflerini okuyordu. Bazıları beğendikleri kilitlerin fotoğrafını çekiyor ya da kendi isimlerini üzerlerine yazıyorlardı.

Liv Paris'e gelmeden önce David'in şehirle ilgili anlattıklarını hatırlamıştı. Aşklarının sonsuza dek süreceğinin işareti olması için âşıklar kilitleri tellere takıp anahtarını Seine'in derinliklerine atıyorlardı ve

belediyenin kilitleri özenle kaldırmasına karşın hâlâ birlikte olan ya da aynı havayı solumaktansa başka bir kıtaya kaçan âşıkların isimlerinin baş harfleri, birkaç gün içinde yeniden ortaya çıkıyordu. David ona köprü altının düzenli olarak temizlenip anahtarlardan arındırıldığını anlatmıştı.

Şimdi banka oturmuş o kilitlere, ıslıl ıslıl parlayan yüzeylerine çok yakından bakmamaya çalışıyordu. Ne anlama geldiklerini de düşünmek istemiyordu.

Liv ona, "Pont des Arts'ta buluşalım," demiş, başka da bir şey söylememişti.

Sesine hafif bir de ima katmıştı.

David de, "Yirmi dakika içinde oradayım," demişti.

Liv, onun Louvre Müzesi yönünden geldiğini görmüştü. Mavi gömleği yaklaştıkça daha canlı bir tona bürünüyordu. Haki rengi bir pantolon giymişti ve Liv onu gördüğüne ne kadar sevindiğini içi acıyarak düşündü. Bu kadar kısa süredir birlikte olmalarına karşın silueti ona ne kadar da tanıdık geliyordu! Yumuşak ve dağınık saçlarına, yüzüne, bir an önce amacına ulaşmaya çalışıyormuş gibi sabırsızca attığı adımlarına baktı. Sonra omzunda taşıdığı planlarla dolu deri çantasını görüp ona baktı.

Ben ne yaptım böyle?

David yaklaştığında Liv'i görmüş olmasına karşın gülümsemiyordu. Adımlarını yavaşlatarak ona doğru yürüdü ve çantasını bırakıp Liv'in yanına oturdu.

Birkaç dakika sessizce oturdular ve gelip geçen turist teknelerini izlediler.

Sonunda Liv, "Ben bunu yapamıyorum," dedi.

Seine'in aktığı yöne dönüp hâlâ kilitleri inceleyen turistlere gözlerini kısarak baktı.

"Sanırım korkunç bir hata yaptık. Ben hata ettim."

"Hata mı?"

"Düşüncesizlik ettiğimi biliyorum. Biraz ağırdan almalıydık. Birbirimizi daha iyi tanımalıydık. Düşündüm. Büyük bir düğün yapmadık. Arkadaşlarımızın büyük bir kısmı hâlâ evlendiğimizi bilmiyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. İkimiz de genciz."

"Sen neden bahsediyorsun Liv?"

Liv ona baktı. "David. Yanıma gelirken her şeyi tüm açıklığıyla gördüm. Planlarını da yanında getirmişsin."

David hafifçe irkildi ama Liv'in gözünden kaçmamıştı.

"Goldsteinlerle görüşeceğini biliyordun. Planlarını da valizine yerleştirip balayına getirdin."

David gözlerini yere dikti. "Bilmiyordum. Ümit ediyordum."

"Şimdi daha mı iyi hissetmeliyim?"

Sessizlik içinde oturdular. David öne eğilip ellerini dizlerine kenetledi. Sonra sıkıntılı bir ifadeyle Liv'e baktı.

"Seni seviyorum Liv. Sen artık beni sevmiyor musun?"

"Seviyorum ama yapamam... bunu yapamam. Bu işin beni dönüştürdüğü kadın olamam."

David başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Saçmalık bu. Birkaç saatliğine gitmiştim yalnızca."

"O birkaç saatle ilgisi yok bunun. Bu bizim balayımızdı. Nasıl bir ilişki yaşayacağımızın bir göstergesiydi."

"Balayı bir ilişkinin nasıl göstergesi olabilir ki? Tanrı aşkına, birçok kişi iki hafta plajda yatmaktan başka bir şey yapmıyor. Sence hayatlarının geri kalanını da o şekilde mi geçiriyorlar?"

"Sözlerimi çarpıtma! Ne demek istediğimi biliyosun. Bunun anlamı sen..."

"Yalnızca bu bina için böyle..."

"Bu bina için. Bu bina. Bu lanet olası bina. Hep bir bina olacak, değil mi?"

"Hayır. Bu özel bir bina. Onlar..."

"Onlarla tekrar görüşmeni istiyorlar."

David nefesini dışarı verdi ve gergin bir ifadeye büründü. "Bu öyle bir toplantı değil," dedi. "Öğle yemeği. Yarın. Paris'in en güzel restoranlarından birinde ve sen de davetlisin."

Liv ağlamak üzere olmasa gülebilirdi. Tekrar konuştuğunda sesi inanılmaz derecede soğuktu.

“Kusura bakma David. Seni suçlamıyorum. Bu benim hatam. Sana öyle tutulmuştum ki ötesini göremedim. İşine bu kadar bağlı biriyle evlenmenin beni...” sesi aniden kalınlaştı.

“Seni ne? Ben seni seviyorum Liv. Anlamıyorum.”

Liv bir süre öylece oturup gözlerini ovuşturdu. “Ben kendimi açıkça ifade edemiyorum. Bak... benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Orsay Müzesi’ne yürüdüler. Kuyruk azalmıştı; sessizlik içinde sırada beklediler ve on dakika sonra içeri girebildiler. Liv aralarındaki bu yeni sıkıntının tümüyle farkındaydı. Bir yanı balayının kesinlikle bu şekilde biteceğine inanıyordu.

Liv bu kez nereye gittiğini bilerek asansörü çağırdı. David de peşindeydi. En üst kattaki İzlenimciler salonuna gidip kümeler halinde toplanıp resimlere bakan insanların arasından geçtiler. Başka bir öğrenci grubu *Kırda Öğle Yemeği*’nin önünde durmuştu ve rehber aynı heyecanlı onlara çıplak kadın skandalını anlatıyordu. Bu sabah yanında olmasını istediği kocasının şimdi yanında olması artık önemini yitirmişti. Bu fazlasıyla ironik bir durumdu. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ve işte şimdi o küçük resmin önünde duruyorlardı.

Liv resme bakarken David de yanında durdu.

"Huysuz karım," diye okudu. "Édouard Lefèvre."

David bir süre resme bakıp bir açıklama beklercesine Liv'e döndü.

"Şey... bunu bu sabah gördüm... Bu sefil, ihmal edilmiş kadını. Ve o anda kafama dank etti. Ben böyle olmak istemiyorum. Ansızın evliliğimizin bu şekilde gideceği hissine kapıldım. Ben senden ilgi beklerken sen benimle ilgilenemeyeceksin. Ve bu beni korkutuyor."

"Bizim evliliğimiz öyle olmayacak."

"Balayında bile ihmal edilmiş bir kadın olmak istemiyorum."

"Ben seni ihmal etmiyorum Liv.."

"Ama kendimi önemsiz hissetmeme sebep oldun. Oysa benimle baş başa kalmak, birlikte keyifli vakit geçirmek istersin sanmıştım." Liv'in sesi yükselmışti, hırsla konuşuyordu. "Paris'in küçük barlarını dolaşıp oturmak ve öylece oturup birer kadeh şarap içmek, el ele tutuşmak istiyordum. Biz tanışmadan önce kim olduğunu ve ne istediğini anlatmanı bekliyordum. Birlikte geçireceğimiz hayatla ilgili planlarımdan bahsetmek, sürekli sevişmek istiyordum. Sürekli sevişmek. Galerileri tek başıma gezip sırf vakit öldürmek için tanımadığım adamlarla kahve içeceğimi hiç düşünmedim."

Liv, David'in sert bakışlarını görünce içten içe memnun olmuştu.

“Ve bu resmi gördüğümde her şey çok anlamlı göründü. Bu benim David. Ben böyle biri olacağım. Bunları yaşayacağız. Çünkü şimdi bile beş günlük bala-yımızm iki, hatta üç gününü birkaç zengin iş adamıyla geçirmekte sakınca görmüyorsun.”

Liv yutkunurken sesi boğuldu.

“Affedersin ama ben bu kadın olmak istemiyorum. Ben bunu yapamam. Annem tam da böyle bir kadındı ve bu beni dehşete düşürüyor.” Liv gözlerini silip yan-larından geçenlerin meraklı bakışlarını görmezden gelmek için başını eğdi.

David resme baktı. Birkaç dakika konuşmadı. Sonra yorgun bir ifadeyle Liv'e döndü.

“Tamam, anladım.” David elini saçında gezdirdi. “Haklısın. Her konuda. Çok aptalca davrandım. Ben-cillik ettim. Affedersin.”

Alman bir çift bir süre resmin önünde durup bir şeyler söyledikten sonra giderken onlar da suskun kalmışlardı.

“Ama... ama bu resim konusunda yanılıyorsun.”

Liv ona baktı.

“O ihmal edilmiş bir kadın değil. O başarısız bir ilişki yaşamamış.”

David bir adım yaklaşıp konuşurken nazikçe Liv'i kolundan tuttu.

“Ressamın onu nasıl tasvir ettiğine bak Liv. Öfkeli görünmesini istememiş. Hâlâ ona bakıyor. Fırça darbelerinin hassasiyetine bak, tenini nasıl boyadığına bak. Ressam ona tapıyor bence. Kadının sinirlenmesine dayanamıyor. Kendisine kızgın olduğunda bile gözlerini ondan alamıyor.” David durup nefes aldı. “O kadını ne kadar kızdırmış olursa olsun orada kalmış ve hiçbir yere gitmemiş.”

Liv'in gözleri yaşarmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben bu resmin evliliğimizin sonu anlamına geldiğine inanmıyorum.”

David uzanıp Liv'in elini tuttu ve parmaklarının gerginliği geçene kadar da bırakmadı. “Çünkü ona baktığımda senin gördüğünün tam tersini görüyorum. Evet, bir şeyler ters gitmiş olabilir. Evet, o anda belki mutsuzdu ama ona, onlara, bu resme bakarken aşkın resmini görüyorum ben Liv.”

“Onu öptüm... Ve öpücüğümün onu tüm kalbimle sevdiğimi, ondan önce hayatımın ne kadar tatsız ve renksiz olduğunu, onsuz bir geleceğin ise karanlık ve korkunç olduğunu göstermesini diledim.”

VI

1912

Gece yarısından kısa bir süre sonra Latin Quarter çevresindeki sokaklarda yürürken ince ince yağmur yağmaya başladı. Şimdi, saatler sonra sıırsıklam olan şapkamdan damlalar enseme düşüyordu ama o sefil halimle damlaları neredeyse hiç hissetmiyordum.

Bir yanım Édouard'm dönmesini beklemek istiyordu ama evimizde, kocamın gelecekte bana ihanet edebileceği kadınların resimleriyle birlikte kalamadım. Gözlerindeki acıyı hâlâ görüyor, sesindeki öfkeyi duyuyordum. *Beni sürekli itham eden bu asık suratlı kadın da kim?* Artık benim en iyi yanımı görmüyordu ve bu yüzden onu kimse suçlayamazdı. Gerçek benliğimi

görmüştü; basit, taşralı, silik bir tezgâhtar. Édouard kıskançlık dolu bir evliliğe mahkûm olmuştu ve artık benim sevgimi elinde tutma inancını yitirmişti. Bu kadar acele ettiği için pişmanlık duyuyordu şimdi. Ve bunu fark etmesini sağlayan da bendim.

Eşyalarımı toplayıp gitmeli miyim, diye düşündüm. Ama ne zaman bu fikir aklıma gelse yanıt da hemen ardından geliyordu: Onu seviyordum. Onsuz bir hayata katlanamazdım. Aşkın ne hissettirdiğini bile bile nasıl St. Péronne'a dönüp yalnız bir yaşam sürebilirdim ki? Benden kilometrelerce uzakta yaşadığı fikrine nasıl katlanırdım? Başka bir odaya geçtiğinde bile yokluğu içimi acıtıyordu. Ona karşı hissettiğim fiziksel ihtiyaç da beni ele geçirmişti. Düğünümüzden birkaç hafta sonra eve de dönemezdim.

Ama bir sorun vardı; ben hep taşralı kalacaktım. Parislilerin yaptığı gibi kocamı kimseyle paylaşamaz, yersiz davranışlarına göz yumamazdım. Édouard'la birlikte yaşayıp başka bir kadının kokusu üzerine sinmiş halde eve dönmesi ihtimalini nasıl göz ardı ederdim? Bana ihanet edip etmediğinden emin olmasam da eve girdiğimde Mimi Einsbacher'ın ya da başka bir kadının yatağımızda ona çıplak poz verdiğini görmeye nasıl katlanabilirdim? Öylece arka odaya geçebilir miydim? Ya da yürüyüşe çıkabilir miydim? Oturup onları izleyebilir

miydim? Bunları yapsam Édouard benden nefret eder, Mimi'nin söylediği gibi bir gardiyan olduğuma inanırdı.

Evliliğin bizim için ne anlama geldiğini hiç düşünmediğimi fark ettim. Édouard'ın sesinin, ellerinin, öpücüklerinin ötesini görmemiştim. Gururdan başka bir şeyle karşılaşmamıştım. Resimlerinde, gözlerinde gördüğüm yansıma beni büyülemişti.

Ama şimdi o büyü kaybolmuş, geriye Édouard'ın karısı olarak ben kalmıştım. Onu itham eden asık suratlı kadın. Ama ben bile bu halimi hiç beğenmemiştim.

Paris'i boylu boyunca yürümüş, Rivoli Caddesi'nden geçip oradan oraya gitmiştim. Adamların meraklı bakışlarını, sarhoşların ıslığını görmezden gelirken kaldırım taşında yürümekten ayaklarım ağrıyor, gözlerimde biriken yaşları görmesinler diye yanımdan geçenlerden yüzümü gizliyordum. Çoktan kaybettiğim evliliğimin yasını tutuyordum. Yalnızca iyi yanlarımı gören Édouard'ın yasını tutuyordum. Mutluluğumuzu, dünyanın geri kalanına kayıtsızlığımızı, ulaşılmazlığımızı özlüyordum. Nasıl bu hale gelmiştim? Düşüncelere dalmış halde yürürken havanın aydınlanmaya başladığını fark etmemiştim.

“Madam Lefèvre?”

Arkama baktığımda karanlıkta bir kadın göründü. Sokak lambasının altında durduğunda onun Bar Tripoli'deki kavgadan önce Édouard'm benimle tanıştığını

kız olduğunu gördüm ve adını anımsamaya çalıştım. Lily miydi? Laure muydu?

“Bu saatte bir hanımefendinin sokakta gezmemesi gerekir Madam,” dedi sokağa bakarak.

Ona vereceğim bir yanıt yoktu. Konuşabileceğimden de pek emin değildim.

Pigalle'deki sokak kadınlarıyla takılır.

“Saatin farkında değilim.” Sonra saate baktım. Beşe çeyrek vardı. Bütün gece yürümüştüm.

“Ben iyiyim. Teşekkürler.”

Bana bakmaya devam etti. Sonra yaklaşıp hafifçe dirseğime dokundu.

“Bak, burası evli bir kadının tek başına yürümesi için uygun bir yer değil. Benimle bir şey içmek ister misin? Yakınlarda oturabileceğimiz sıcak bir bar biliyorum.”

Tereddüt ettiğimi görünce kolumu bırakıp geriledi. “Ama başka bir işin varsa anlarım tabii.”

“İşim yok. Çok nazıksın. Ben de soğuktan kaçacak bir yer arıyordum. Ne kadar üşüdüğümü fark etmemişim.”

Hiç konuşmadan iki dar sokağı geçip aydınlık bir pencereye doğru ilerledik. Çinli bir adam bizi içeri almak için yana çekildi ve Laure onunla biraz lafladı. Bar sıcaktı ve camlar buğulanmıştı. İçeride birkaç adam içiyordu. Laure beni arka tarafa yönlendirirken, “Buradakilerin çoğu taksi şoförleridir,” dedi. Laure LeComte

bardan bir şey ısmarlarken ben de arka taraftaki masaya oturdum. Islak pelerinimi omzumdan çıkardım. Küçük salon gürültülü ve neşeliydi; bir köşede adamlar kâğıt oynayanların etrafını sarmıştı. Duvardaki aynadan solgun ve ıslak yüzümü, kafama yapışan saçlarımı gördüm. *Beni neden sevsin ki*, diye düşündüm ve hemen ardından bu düşünceyi zihnimden atmaya çalıştım.

Yaşlıca bir garson bir tepsiyle geldi ve Laure küçük bir konyak kadehini bana uzattı. Şimdi burada otururken ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“İçeri girdiğimiz iyi oldu sanırım,” dedi kapıya bakarak. Yağmur artık iyice şiddetlenmişti; kaldırımların üzerinden nehir gibi akıp oluklarda çağılıyordu.

“Bence de.”

“Mösyö Lefèvre evde mi?”

Onu benden daha uzun zamandır tanınmasına karşın Édouard’a resmî bir şekilde hitap ediyordu.

“Bilmiyorum.”

İçkimden bir yudum aldım. Alkol boğazımı yakıp aşağı indi. Sonra konuşmaya başladım. Belki ümitsizlikten konuşmaya başlamıştım. Belki Laure gibi bir kadının, anlatacaklarıma şaşırmayacak kadar kötü muameleler gördüğünü bildiğimden, belki de yalnızca tepkisini ölçmek istediğimden konuşmuştum. Sebebini

bilmiyordum ama sonuçta o da tehdit unsuru olarak görmem gereken kadınlardan biriydi.

“Çok öfkelen dim ve biraz yürüyüş yapmanın iyi geleceğini düşündüm.”

Başını sallayıp hafifçe gülümsedi. Ensesinde topuz yaptığı saçıyla gecelerin kadınından çok bir öğretmeni andırıyordu.

“Ben hiç evlenmedim ama evliliğin, insanın hayatını tümüyle değiştirdiğini tahmin edebiliyorum.”

“Ayak uydurmak çok zor. Uyum sağladığımı sanıyordum. Ama şimdi bundan emin değilim. Güçlüklerle gereğince baş edebildiğimden emin değilim.” Konuşurken bile kendime şaşıyordum. Hiçbir zaman başkalarına açılan bir kadın olmamıştım. İtiraf ta bulunduğum tek kişi ablamdı ve onun yokluğunda da yalnızca Édouard’la konuşuyordum.

“Édouard zor biri mi yani?”

Laure’un sandığımdan daha yaşlı olduğunu şimdi fark etmiş tim. Doğru bir teknikle sürülmüş ruju ve allığı sayesinde daha genç bir görünüm elde etmişti. Ama bu kadında insanı konuşmaya teşvik eden bir şey vardı. Ona anlattığınız şeyin aranızda kalacağını hissediyordunuz. O akşam neler yaptığını, başka ne gibi sırlar öğrendiğini merak ettim.

“Evet. Yani hayır. Aslında zor olan Édouard değil.”
Düşündüklerimi kolayca açıklayamıyordum. “Bilmiyorum. Affedersin, sıkıntılarımla daha fazla başını ağrıtmayayım.”

Laure benim için ikinci bir konyak daha söyledi. Sonra oturup ne söylemesi gerektiğini düşünürcesine kendi içkisini yudumladı. Nihayet eğilip usulca konuştu. “Evli erkeklerin ruh hali konusunda uzman olduğumu söylesem çok şaşırmazsın sanırım Madam Lefèvre.”

Hafiften kızardığımı fark ettim.

“Bu akşam seni buraya getiren sebebi bilmiyorum ve bir evliliğin içinde neler olduğu üzerine dışarıdan kimsenin ahkâm kesebileceğine de inanmıyorum. Ama şunu söyleyebilirim ki Édouard sana tapıyor. Aralarından bazıları balayında olan birçok adam tanımış biri olarak bunu söylüyorum.”

Ona baktığımda alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Evet, balayındalardı. Seninle tanışmadan önce Édouard Lefèvre’in asla evlenmeyeceğine bahse girerdim. Hayatına aynen devam edeceğini düşünürdüm. Sonra seninle tanıştı. Ne bir kurnazlık ne de cilve yaparak onun kalbine, aklına, hayallerine girdin. Sana karşı hislerini sakın azımsama Madam Lefèvre.”

“Peki ya diğer kadınlar? Onları görmezden mi geleyim?”

“Diğer kadınlar mı?”

“Biri bana Édouard’ın tek kişiyle yetinebilecek bir adam olmadığını söyledi.”

Laure gözlerini ayırmadan bana baktı. “Hangi pislik söyledi bunu sana?” Yüz ifadem kendimi ele vermiş olmalıydı. “O akıl veren, aklına nasıl bir tohum ektiyeşe bunu bilinçli yapmış olmalı Madam Lefèvre.”

İçkisinden bir yudum daha aldı.

“Sana bir şey anlatayım Madam. Umarım bana gücenmezsin çünkü iyi niyetle anlatıyorum bunu.” Masanın üzerinden eğildi. “Evet, ben de Édouard’ın evlenecek bir adam olmadığına inanıyordum. Ama o akşam Bar Tripoli’nin önünde sana nasıl baktığını, seninle nasıl gururlandığını, elini sırtına nasıl da nazikçe koyduğunu, yaptığı ya da söylediği her şey için senden onay beklediğini gördüğümde birbirinize çok yakıştığınızı düşündüm. Ve Édouard mutluydu. Hem de çok.”

Yerimden kımıldamadan oturmuş dinliyordum.

“Ve karşılaştığımızda biraz utandım. Bu benim pek hissetmediğim bir duygudur. Çünkü birkaç ay öncesine kadar Édouard’a modellik yapardım ya da bir bardan veya restorandan eve dönerken karşılaştığımızda kendimi ona karşılığını istemeden sunardım. Ondan hoşlanıyordum. Ama seninle tanıştıktan sonraki

her karşılaşmamızda beni nazıkçe ama hiç tereddüt etmeden reddetti.”

Dışarıda yağmur aniden kesilmişti. Bir adam elini kapıdan uzatıp arkadaşına bir şey söyledi ve ikisi birden güldü.

Laure’un kısık sesi mırıltıyı andırıyordu. “Açıkçası evliliğindeki en büyük risk kocan değil. Seni ve dolayısıyla kocanı dehşete düşüren sözde arkadaşların sözleri.”

Laure içkisini bitirdi ve şalını omzuna sarıp kalktı. Aynada kendine bakıp saçını düzeltti ve pencereye baktı. “*Voilà*,¹⁰ yağmur durdu. Sanırım bugün güzel bir gün olacak. Kocanın yanına, evine dön Madam Lefèvre ve şansının tadını çıkar. Onun taptığı kadın ol.”

Hafifçe gülümsedi. “Bundan böyle akıl alacağın kişileri de iyi seç.”

Sonra barın sahibine bir şeyler söyleyip şafak vaktinin mavi ışığına çıktı. Bense orada oturup bana söylediklerini düşündüm. Çok yorulmuştum ama bir şey daha hissediyordum; derin, depderin bir rahatlama.

Hesabı ödemek için yaşlı garsonu çağırdım. Garson omuz silkip Madam Laure’un hesabı ödediğini söyledi ve bardakları parlatmaya devam etti.

¹⁰ (Fr.) İşte.

Merdivenleri çıkarken ev öyle sessizdi ki Édouard'ın uyuduğunu tahmin ettim. Evdeyken sürekli gürültü çıkarırdı. Şarkı söyler, ıslık çalar ya da gramofonun sesini komşuları rahatsız edip öfkeyle duvara vurmalarına sebep olacak kadar açardı. Serçeler duvarlarımızı saran sarmaşıklarda ötüyor, at nallarının uzaktan gelen sesi, şehrin uyanmaya başladığına işaret ediyordu ama Sufflot Caddesi'nin tepesindeki küçük daire sessizliğe bürünmüştü.

Édouard'ın nerede ya da nasıl bir ruh halinde olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Yanına kıvrılıp ona sarılarak uyuma isteğiyle ayakkabılarımı çıkardım ve tahta basamakları ses çıkarmadan çıktım. Ondan özür dileyip onu ne kadar sevdiğimi ve aptallık ettiğimi söyleyecektim. Onun evlendiği kadın olacaktım.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Buruşuk çarşafarla örtülerin üzerinde uzandığını, beni yanma almak için uykulu gözlerini açıp kollarını kaldırdığını hayal ederek kapıyı yavaşça açtım. Ama paltomu çıkarmaya başlayıp içeri baktığımda yatağımızın boş olduğunu gördüm.

Bir an duraksayıp diğer odaya geçtim. Ne yapacağımı bilemez haldeydim ve içimi tuhaf bir his sarmıştı.

“Édouard!” diye seslendim.

Yanıt gelmedi.

İçeri girdim. Stüdyo loş bir ışıkla aydınlanmıştı. Evden aceleyle çıkarken söndürmediğim mumlar ya-
nıyor, uzun pencereden günün ilk ışıklarıyla birlikte
açık mavi bir renk içeri süzülüyordu. Evin soğuk olması
ateşin saatler önce söndüğüne işaretti. Odanın diğer
ucunda, kanvasların yanında, Édouard sabahlığı ve
pantolonuyla sırtı bana dönük bir şekilde kanvaslardan
birine bakıyordu.

Kapıda durdum ve o geldiğimi henüz fark etme-
den birkaç dakika boyunca kocamı izledim. Geniş
omuzlarına, gür, siyah saçlarına baktım. Dönüp bana
baktı ve o anda temkinli bakışlarını gördüm. *Şimdi ne
yapacaksın?* O görüntü içimi acıtmıştı.

Ayakkabılarım elimde ona doğru yürüdüm. Dönüş
yolu boyunca kendimi onun kollarına attığımı hayal
etmiştim. Kendime engel olamayacağımı düşünmüş-
tüm. Ama şimdi bu sessiz, sakın odada bir şey beni
alıkoyuyordu. Birkaç santim ötesinde durdum ve göz-
lerimi ondan ayırmadan şövaleye doğru döndüğümü
fark ettim.

Kanvastaki kadın öne doğru eğilmişti. Yüzü öfkeli ve
sakindi. Koyu kıızıl saçları dün akşam benim yaptığım
gibi gevşekçe geriye toplanmıştı. Vücudu gerilmişti ve
mutsuzluğunu ele veriyordu. Doğruca ressama bak-
maması da sessiz kızgınlığını ifade ediyordu. O anda
boğazım düğümlendi.

Konuşabildiğimde, “Bu... mükemmel,” dedim.

Bana baktığında Édouard'ın yorgunluğunu gördüm. Gözleri uykusuzluktan ve bir şeyden daha kızarmıştı. Yüzündeki o hüznü silmek, sözlerimi geri almak, onu yine mutlu görmek istiyordum. “Ben... aptallık ettim...” diye söze başladım. Ama o beni kendine çekip susturdu.

Kulağıma usulca, “Bir daha beni bırakma Sophie,” diye fısıldadı. Sesi duygu yüklüydü.

Konuşmadık. Sanki saatlerdir değil de yıllardır ayrı kalmış gibi birbirimize sımsıkı sarıldık.

Tenimde hissettiğim sesi pütürlü ve kesik kesikti. “Resmini yapmalıydım çünkü burada olmamana katlanmıyorum. Ve seni geri getirmemin tek yolu buydu.”

“Ben buradayım,” diye mırıldandım. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip yüzümü onunkine yaklaştırdım ve nefesini içime çektim. “Seni bir daha hiç bırakmayacağım. Asla.”

“Resmini olduğun halinle yapmak istedim. Ama öfkeli, mutsuz bir Sophie'den başka bir şey yapamadım. Mutsuzluğunun sebebi benim, diye düşünmekten başka bir şey yapamadım.”

Başımı iki yana salladım. “Sen değildin Édouard. Bu geceyi unutalım, lütfen.”

Elini uzatıp şövaleyi benden uzaklaştırdı.

“O halde bu resmi bitirmeyeceğim. Ona bakmak bile istemiyorum. Ah, Sophie. Özür dilerim. Özür dilerim...”

Onu öptüm... Ve öpücüğümün onu tüm kalbimle sevdiğimi, ondan önce hayatımın ne kadar tatsız ve renksiz olduğunu, onsuz bir geleceğins e karanlık ve korkunç olduğunu göstermesini diledim. Kocamı... yakışıklı, anlaşılmaz ve zeki kocamı hiç kimseyi sevmeyeceğim kadar sevdiğimi göstermesini diledim. Ama bu sözleri dile getiremiyordum. Hislerim, konuşmamı engelleyecek kadar büyüktü.

“Haydi,” dedim sonunda ve elini tutup onu yatağa götürdüm.

Bir süre sonra sokak öğle vaktinin habercisi bir canlılığa bürünüp meyve satıcıları sokaktan geçerken ve açık penceremizden içeri dolan kahve kokusu dayanılmaz bir hal alırken Édouard’dan uzaklaşıp yataktan kalktım. Sırtımdaki terler yeni yeni kururken kocamın tadı hâlâ dudaklarımdaydı. Stüdyonun içinde gezinip ateşi yaktık ve işim bittiğinde ayağa kalkıp kanvası çevirdim. Resme, çizgilerin inceliğine, içtenliğine ve beni kusursuzca yansıtmasına dikkatlice baktım. Sonra ona döndüm. “Bence bitirmelisin.”

Édouard bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı.

“Ama... çok mutsuz görünüyorsun.”

“Olabilir. Ama bu da gerçek, Édouard. Sen hep gerçekleri yansıtırsın. Bu senin yeteneğin.” Gerinip kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve gözlerinin üzerimde olduğunu bilmenin tadını çıkardım. Omuz silktim. “Hem zaten birbirimize kızdığımız zamanlar da olacak. Balayı sonsuza dek süremez ya.”

“Hayır, sürebilir,” dedi ve çıplak zeminde onun yanına gitmemi bekledi. Beni tekrar yatağa çekip yastığın üzerinden hüzünlü bir tebessümle bana baktı. “Biz istersek sürer. Ve bu evin reisi olarak evliliğimizin her gününün balayı tadında geçmesine karar verdim.”

“Ben de kocamın kararına itaat ediyorum.” Ona yaslanıp iç geçirdim. “Karşıt fikirde olmanın ve öfkenin bize göre olmadığını gördük. Ben de evliliğimizin her gününün balayı tadında geçeceğini ilan ediyorum.”

Uyumlu bir sessizlik içinde uzandık. Bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıp karnının sıcaklığını kendi tenimde hissettim. Kollarını sıkıca gövdeme dolamıştı. Hiç bu kadar mutlu olduğumu anımsamıyorum. Kocamın kokusunu içime çekip kalp atışlarını hissettim ve sonunda yorgunluğum beni alt etti. Sıcak ve keyifli bir yerde uykuya daldığımı hissettim. Belki de zaten öyle bir yerde olmamın yansımasydı bu. Sonra Édouard konuştu.

“Sophie,” diye mırıldandı. “Madem birbirimize karşı dürüstüz sana bir şey söylemeliyim.”

Gözlerimi açtım.

“Umarım söyleyeceğim şey seni incitmez.”

“Neymiş o?” Sesim fısıltı gibi çıkarken kalbim duracak gibi atıyordu.

Bir an duraksayıp elimi avucuna aldı. “Seveceğimi düşündüğün için aldığını biliyorum ama ben kaz ciğeri sevmem. Ben yalnızca seni üzmemek istemediğim için...”

Ama cümlesini bitiremedi. Çünkü kendi dudaklarıyla onu susturmuştum.

VII

2002

“Balayında beni aradığına inanamıyorum.”

“Evet, şey. David lobide bir şeyler halletmeye çalışıyor. Seninle iki dakika konuşursam bugün daha güzel geçer diye düşündüm.”

Jasmine eliyle ahizeyi kapattı. “Besley konuştuğumu görmesin diye telefonu tuvalete götürüyorum. Bekle.” Liv bir kapının kapandığını ve hızlı ayak seslerini duydu. Merkezin üstündeki kalabalık ofis, Finchley Yolu’ndaki yoğun trafik, vıcık vıcık yaz havasına karışan benzin kokusu aniden gözümde canlandı. “Haydi anlat. Yirmi saniyen var. John Wayne gibi yürüyor musun? Hayatının en güzel günlerini mi yaşıyorsun?”

Liv otel odasına, David'in az önce kalktığı dağınık yatağa ve isteksizce toplamaya başladığı yerdeki valize baktı. "Şey... biraz tuhaf. Evliliğe alışmak yani. Ama mutluyum."

"Ah! Çok imrendim sana. Dün gece Shaun Jeffries'le çıktım. Hatırladın mı onu? Fi'nin abisi. Şu iğrenç tırnakları olan. Neden kabul ettim bilmiyorum. Kendini anlatıp durdu. Friern Barnet'te küçük bir evi olmasından etkilenmemi bekliyordu."

"Güzel bir yerdeymiş. Gelecek vadediyor."

"Evin kendisi de öyle."

Kıkırdamaya başladı. "Basamakları yavaş yavaş çıkmak önemli."

"Özellikle de bizim yaşımızda."

"Maaşı da var mı?"

"Tabii ki var. Randevuya gri ayakkabıyla gelmişti. Hesabı paylaşmayı teklif etti ve ilk kadehten sonra hepsinin tadının aynı olduğu için restorandaki en ucuz şarabı istedi. Ah, keşke dönmüş olsaydın. İçki içmeliyim. Bu randevulaşmalar çok berbat. Bence sen en iyisini yaptın."

Liv yatağa uzanıp düğün pastası gibi süslenmiş beyaz tavana baktı.

"Ne yani, tüm tutarsızlığıma ve düşüncesiz hareketlerime karşın mı?"

“Evet! Keşke ben de öyle olsaydım. Andrew teklif ettiğinde onunla evlenir, arabanın vergisini ödemek için beşe yirmi kala sıvışabilir miyim diye düşündüğüm bu ofiste sıkışıp kalmak yerine büyük ihtimalle İspanya’da olurdum. Her neyse. Artık kapatmalıyım. Besley tuvalette geldi.” Sesi yükseldi ve tonunu değiştirdi. “Elbette Bayan Halston. Aradığınız için teşekkürler. Umarım yakında tekrar konuşabiliriz.”

Liv telefonu kapattığında David odaya geldi. Elinde bir kutu Patrick Roger çikolatası vardı.

“O nedir?”

“Akşam yemeği. Yanına bir de şampanya getirecekler.”

Liv keyifle kıkırdadı. Açık turkuaz renkli güzel kutunun ambalajını çekip bir parça çikolatayı ağzına attı ve gözlerini kapattı. “Aman Tanrım, bunlar harika. Bunlardan sonra bir de yarınki öğle yemeğini yersem eve duba gibi dönerim.”

“Öğle yemeğini iptal ettim.”

Liv başını kaldırdı. “Ama ben geleceğimi...”

David omuz silkti. “Hayır. Sen haklıydın. Artık iş yok. Bazı şeyler özel olmalı.”

Liv ağzına bir çikolata daha atıp kutuyu ona uzattı. “Ah David... aşırı tepki verdiğimi düşünüyorum...” Duygu dolu öğleden sonrası geride kalmıştı. Liv şimdi çok uzun süredir evlilermiş gibi hissediyordu.

David gömleğini çıkardı. “Hayır. Balayımızda bütün ilgimi sana yoğunlaştırmamı bekleyebilirsin elbette. Özür dilerim. Artık yalnız kendimi değil ikimizi düşünmem gerektiğini anımsalıyım.”

İşte yine eskisi gibi olmuştu. Âşık olduğu adam geri gelmişti. *Kocam*. İçi aniden şehvetle doldu.

David, Liv’in yanına oturdu ve o konuşurken Liv de ona yaslandı. “Ne yaptığımı bilmek ister misin? Alt kattan Goldsteinları aradım ve derin bir nefes alıp şu anda balayında olduğumuz için bu hafta onlarla tekrar görüşemeyeceğimi açıkladım.”

“Ve...”

“Ve bana kızdılar.”

Liv’in dudaklarına götürdüğü çikolata yarı yolda kaldı. Kalbi duracaktı. “Aman Tanrım, çok özür dilerim.”

“Evet, gerçekten kızdılar. Karımı bırakıp iş konuşmaya gittiğim için... *Evlilik hayatına böyle başlanmaz*, dediler.”

David sırtıttı.

Liv çikolatasını ağzına atarken, “Bu Goldsteinlar iyi insanlar,” dedi.

“Bunun hayatımda bir kez yaşayacağım ve geri alamayacağım bir şey olduğunu söylediler.”

“Sanırım onları sevebilirim bile.”

“Görsen gerçekten seversin.” David kalkıp balkona bakan çift kanatlı pencereleri açtı. Akşam güneşi küçük

odaya dolarken turistler ve alışveriş yapanlarla dolu Francs Bourgeois Caddesi'nin gürültüsü odaya doldu. David ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkarıp yatağa oturdu ve Liv'e döndü. "Beni alıkoydukları için suçun biraz da kendilerinde olduğunu söylediler. O yüzden durumu telafi etmem için yarından itibaren Royal Monceaux'daki suitlerinde kalmamızı teklif ediyorlar. Oda servisi, gemi büyüklüğünde bir küvet ve, fıçı şampanya olacağı için odadan çıkmamıza bile gerek olmayacak. İki gece. Aşağıda o kadar uzun kalmamın sebebi uçak biletlerimizi uzatmaktır. Ne dersin?"

David ona bakarken bile gözlerinde belirsiz bir ifade vardı. "Milyarder arkadaşlarımıza göre gerizekâlinin teki olan bir adama kırk sekiz saat daha katlanman gerektiği anlamına geliyor bu."

Liv ona baktı. "Gerizekâli adamlar koca olarak en sevdiğim tiplerdir."

"Böyle söylemeni ümit etmiştim ben de."

Yastıklara gömülüp el ele tutuşarak yan yana uzandılar.

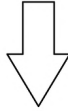
Liv pencereden ısıltı ısıltı görünen Işıklar Şehri'ne bakarken gülümsediğini fark etti. Evliydi. Paris'teydi. Yarın sevdiği adamla kocaman bir yatakta yatacak, büyük ihtimalle iki gün odadan çıkmayacaktı. Herhalde hayatı bundan daha iyi olamazdı.

Ama daha da iyi olmasını ümit etti.

David, "Her şeyi öğreneceğim Bayan Halston," diye mırıldandı ve dönüp Liv'in parmaklarını dudaklarına götürdü. "Belki bu evlilik işini öğrenmem biraz zaman alacak ama eninde sonunda başaracağım." Burnunda iki çil vardı. Liv onları daha önce görmemişti. Gördüğü en güzel çillerdi bunlar.

Liv de, "Sorun değil Bay Halston," dedi ve çikolatayı dikkatle komodine koydu. "Öğrenmen için bolca zamanımız var."

*Sophie ile Liv'in hikâyesi
Ardında Bıraktığın Kadın
romanıyla devam edecek...*

çok yakında H.Sisters Planette

Ardında Bıraktığın Kadın

JOJO MOYES

PEGASUS